1992. jan.

28

ERDÉSZETI ÉS FAIPARI EGYETEM

KAPOCS

XXIII. 28 52.

A SOPRONI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK LAPJA

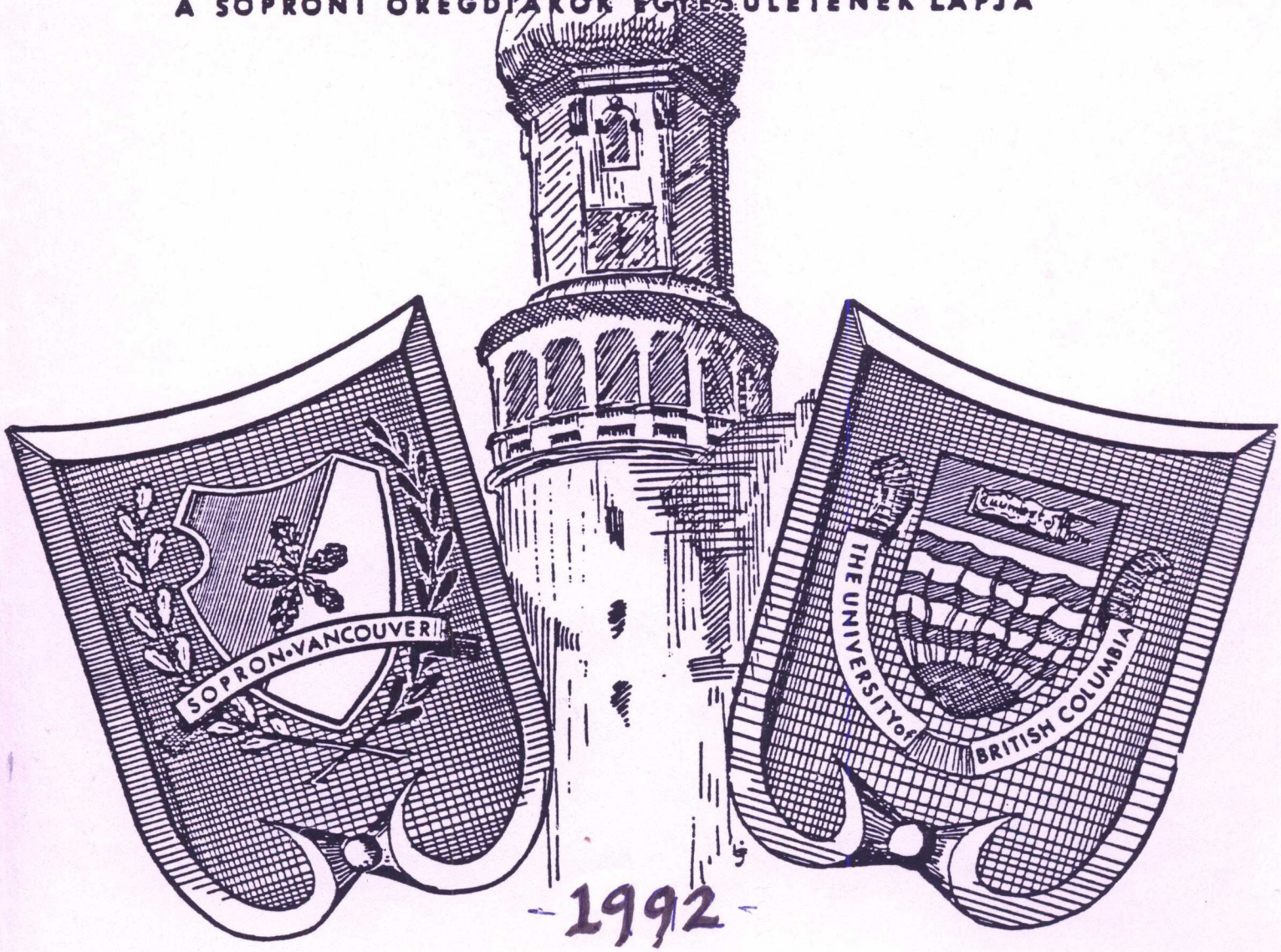

1992

VANCOUVERI MAGYAR KULTURÁLIS EGYESÜLET
HUNGARIAN CULTURAL SOCIETY OF GREATER VANCOUVER

728 Kingsway, Vancouver, B.C., V5V 3C1, Tel.: (604) 876-4720, 876-1123

PRESENTS:

HUNGARIAN FESTIVAL – 1992 – MAGYAR FESZTIVAL

F E L H I V Á S !

Honfitársaink-hoz,
Barátaink-hoz:

"LEGYEN ÖN IS VÉDNÖKÜNK!"

ADOMÁNYÁT - FELAJÁNLÁSÁT
kérjük a kiállitott
SPONSORSHIP REGISTRATION-on.

A Rendezöbizottság.

W E A P P E A L T O

OUR COMPATRIOTS
AND OUR FRIENDS

B E A S P O N S O R !

SEND US YOUR
"DONATION or PLEDGE"
with this
SPONSORSHIP CERTIFICATE.

Festival – 1992 Committee.

SPONSORSHIP REGISTRATION AND RECEIPT

I wish to sponsor **Hungarian Festival – 1992**
*Adományom a **Magyar Fesztivál – 1992** támogatására*

Name
Név _____

Company
Vállalat _____

Address
Cím _____

Phone: _____

Amount _____ Date
Összeg _____ *Dátum* _____

(Payable to "Hungarian Festival – 1992")

Witness _____ Sponsor
Tanu _____ *Védnök* _____

MAGYAR FESZTIVÁL HÍREK

A Vancouveri Magyar Kulturális Egyesület elnöke, Baraksó János november 13-án egy össz-magyar vezetőségi gyűlést hívott össze. A gyűlés célja: a jövő évre tervezett Magyar Napokkal kapcsolatos javaslatok megtárgyalása és ezekre vonatkozó döntéshozatal volt.

A gyűlés a következő határozatot hozta:

1. A "Magyar Napok" - "M A G Y A R F E S Z T I V Á L" és angolul "Hungarian Festival" néven lesznek megrendezve.

2. A Magyar Fesztivál helye: Plaza of Nations a B. C. Pavilonnal együtt. (A volt Expo '86 helyén.)

3. A Magyar Fesztivál időpontja: 1992. szeptember - 25 - 26 - 27.

4. Baraksó János a Fesztivált előkészítő bizottság tagjait a gyűlésen bemutatta, majd javaslatára a gyűlés a bizottság tagjainak bizalmat szavazott a további szervezői munkához.

A Fesztivál célja: amint azt a Tárogató novemberi számában közöltük, hogy Vancouver és környéke magyarjai mint vendéglátók bemutassuk a magyar művészetet, kultúra, konyhaművészet stb. remekeit.

A Fesztivál vázlatos programja a következő:

Művészeti kiállítás:	- népművészet - képzőművészet - iparművészet
Kulturális kiállítás:	- zene - tánc - színművészet
Konyhaművészet:	- Puszta-konyha - Laci-konyha - Csárda-étterem - Cukrászda - Sörkert - borozó

Meghívóleveleinket az Észak-amerikai egyesületekhez hamarosan postázzuk.

A Fesztivál szervezése és kivitelezése rengeteg időt, munkát és anyagi költséget igényel. Már most kérünk minden magyar honfitársunkat, akik akár javaslatukkal, szaktudásukkal, avagy munkájukkal kívánnak segíteni a Fesztivál sikeres kivitelezésében, e szándékukat juttassák el hozzánk vagy Egyesületünk vezetőségéhez.

Csordás László
929-7157

Jilling János
298-7870

****

A Fesztivál Rendezö Bizottsága ezennel meghív minden Magyar Honfitársunkat és minden Magyar-barátot, hogy kapcsolódjon be és járuljon hozzá Fesztiválunk sikeréhez.

"LEGYEN ÖN IS VÉDNÖKE (Sponsorja) FESZTIVÁLUNKNAK !!!"

Egyéni Védnökség: $ 100.oo ,
Vállalati (Company) Védnökség: $ 300.oo .

Minden védnök nevét és adományát a Tárogatóban és a Fesztiválra tervezett szines Brosúránkban közölni fogjuk. Ezen felül a Vállalati Sponsoroknak minden $300.oo védnöki adományért egy 2.5x5 cm-es hirdetési-helyet biztositunk a Brosúrában.
Kérjük honfitársainkat és barátainkat, hogy adományaikat a mellékelt "külön-lapon" lévő "SPONSORSHIP REGISTRATION AND RECEIPT"-tel együtt az alábbi cimünkre küldjék :

HUNGARIAN FESTIVAL 1992.
c/o Hungarian Cultural Society
728 Kingsway, VANCOUVER, B.C. V5V 3C1.

Minden adományt köszönettel fogadunk és egy igen szép és mutatós "SPONSORSHIP CERTIFICATE"-tel nyugtázunk.

A MAGYAR FESZTIVÁL 1992.
RENDEZÖ BIZOTTSÁGA /J.J.

Reçu de
Received from Professor Jablanczy

Feb. 8 19 92

Ten ∞/100 Dollars

Payment for "Kapos"

Thank you

$ 10∞ No. John R. Falkonis

No. d'enrg. taxe
Tax Reg. No:

10.00

Falkonis
1992. I. 10.

Boldog új évet kíván a Szerkesztö Bizottság

A "Kapocs" a soproni öregdiákok idöszakos közleménye.

XXIII. évfolyam 28 szám 1992 Január

Minden cikk az író véleménye, meglátása, melyért a szerkesztö bizottság felelösséget nem vállal.

*****,COPY RIGHTS RESERVED *****

Kérjük olvasóinkat, hogy ezentúl befizetéseket (hozzájárulásukat) a "Kapocs" folyóirathoz az alábbi címre küldjétek be:

Mr. John R. Palkovics
1932 McNicoll Avenue
Vancouver, B.C.
Canada V6J 1A6

Tel: (604) 732-8537

Kérjük, hogy kész pénzt ne küldjél a levélben, hanem egy money ordert vagy csekket a "Sopron Alumni" névére kiállítva. Elismervényt a befizetésröl mindig kérjetek.

Szerkesztö Bizottság

Tartalom

Oldal

1 Fedölap .....Szerkesztösèg
2 Tartalom .....Szerkesztösèg
3 Felhívás .....Szerkesztösèg
5 Elöfizetök .....Szerkesztösèg
6 Welcome back Frank .....Szerkesztösèg
6 Adamovich László 70 .....Szerkesztösèg
6 In Memoriam .....ABCPF
7 Nagy Gèza Pál (In Memoriam) .....Takács Jóska
8 Acknowledgement .....Szerkesztösèg
9 Kitüntettèk Jack Pickersgill-t ....Roller I. és V.S.
11 Invitation to the presentation ....Organizers
12 Honorary Certificate ..... Nat. Forestry Assoc. Hung.
13 Presentation Speach .....Dr. K.J. Roller
15 Concluding Remarks .....Hon. J.W. Pickersgill
17 Levèl Prof. Keyserlingk-nek .....Dr. K.J. Roller
18 Bírósági Vègzès .....Dr. Bella Mária
19 Követendö pèlda .....Szerkesztösèg
19 Negyvenöt éves találkozó, beszèd ..Varga Domokos
21 Èvnyitó Sopronban .....Palkovocs János
21 A nyár halála .....Kenedinè Király Ilona
23 Az ágfalvi csata .....Hábel György és Szerk. B.
24 Pro Universitate Soproniensi .....Dr. Winkler András
25 Levèl Adamovich Lászlónak .....Dr. Roller Kálmán
26 Legyen továbbra is .....H.F.
27 Dr. Winkler Vancouverben .....Több szerzö
30 Beszámoló az 1991-es bálról .....Pendl Ferenc
31 Sopron Homecoming 1991, meghívó ...Szerkesztösèg
32 Sopron alumni scholarship .....UBC Alumni Chronicle
32 Soproni ház UBC - n .....Dr. Sziklai Oszkár
34 Soproni ház meghívó és program ....UBC Realestate Corp.
35 The Sopron Foresters ..... D.W.Stragway/L.R.Peterson
36 Scholarship enables Hungarian .....Ismeretlen
37 Levèl a szerkesztöhöz és hírek ....Szerkesztösèg
39 Elvesztek...! Keresem a .....Endrödi Piroska
40 Kèpek Dr. Winkler B.C. útjáról ....Szerkesztösèg
42 Pass the chlorophyll, please .....Bakó József
44 Levèl Jandó Tiborhoz .....Bill Cafferata
45 Erdöbecslès az ösrengetegben .....Háhn Fülöp
52 In memoriam Rev. Dr. Zsigmond A....Szerkesztösèg
53 Gondolatok az októberi .....Dr. Roller Kálmán
54 Karácsony felè .....Baraksó János
55 Vörös csillag égetès Victóriában ..Benkö Gèza
56 LátogatásSzilvási Lajosnál .....Dr. Borbèly József
59 Sopron Education Fund .....Dr. Pászner László
60 Kitüntettèk Grátzer Miklóst .....Ismeretlen
61 In Memoriam Kapitanyne RIA.....Szerkeztoseg
62 Level Varga Pal-hoz.....W N Cafferata

A Kapocs Elöfizetöi

Ágh M. 91
Adamovich L. 91
Andódy E. 92
Apt K. 93
Apt E. 99
Bajzák D. 93
Bakó J. 87
Bakos T. 90
Balatinecz J. 88
Barabás J. 92
Baraksó J. 89
Baranyainė 96
Báthy I. 92
Benkö G. 92
Bige Zs. 89
Bódig J. 92
Bogyai E. 90
Bölecz B. 90
Borsosnė 87
Budai G. 98
Csapó I. 88
Csizmazia J. 2007
Czeiner Zs. 93
C. Horváth E. 97
Deminger K. 92
Dobozy T. 87
Dibuz J. 90
Draskóy Gy. 90
Ferenczynė, Dr. T
Fodornė 92
Frey O. 91
Für K. 91
Fülöpp Z. 90
Füstös Á. 91
Görgényi B. 92
Grátzer M. 91
Gyöngyösi S. 92
Háhn F. 90
Hajdú Cs. 95
Hankovsky/Must 93
Hintsch G. 93
Hirczy B. 85
Hirczynė 87
Homoky I. 90
Horváth S. 92
Illés I. 88
Jablánczy S. 89
Jacsman J. 93
Jagodits F. 94
Jakabffy S 87
Kapitány Gy. 91
Jákóy A. 91
Jancsik K. 88
Jandó T. 97
Jellachich L. 88
Józsa J. 92
Józsa L. 91
Kapuszta J. 2000
Király/Kennedy 96
Kerekes J. 90
Kis-Tóth E. 89
Kiss Gy. 87
Kiss J (Oliver) 92
Klima I. 91
Kocsis I. 92
Kocsis T. 92
Komlóssy J. 92
Kondor Gy. 89
Kórán Z. 90
Kováts M. 91
Krajczár E. 88
Kurucz F. 95
Kurucz J. 90
Lencsés I. 88
Leskó Gy. 2001
M.Erd.Egys. T
Major R. 95
Markó I. 92
Matolcsy G. 88
Micski J. 93
Murguly S. 92
Nagy E. 93
Nagy/Link 91
Nagy-Bozsoky G. 88
Nagy M. 89
Nėmeth J. 88
Nėmeth L. 89
Nėmeth S. 87
Nemzetör T
Noviczky Z. 89
Nyers F. 90
Orosz I. 87
Ötvös I. 93
Pálka L. 94
Palkovics J. 97
Papnė 91
Pászner L. 93
Pataki I. 87
Pėch Gy. 92
Pendl F. 91
Puskás L. 92
Perlaki F. 2008
Ping F. 89
Pintėr L. 90
Poprádi L. 87
Porpáczy L. 87
Rab R. 92
Radványi T. 88
Ravai J. 92
Rėdey J. 94
Reisz J. 93
Roller K. 87
Ronyecz J. 93
Rupf L. 88
Safranyik L. 88
Salamon M. 89
Sebastian L 91
Sinka/Dumont 94
Sivák B. 2007
Skorka M. 93
Soós J. 93
S.Egyet.Könyvt. T
S.Egyet.Borbély T
Szalkai A. 94
Szamosi G. T
Szamosközi L. T
Szanyi L. 2001
Szármes K. 93
Szász I. 96
Szauer J. 87
Sziklai O. 87
Szilágyi T. 93
Szücs Z. 87
Takács J. 92
Takaró/Taylor 87
Tamási M. 91
Tarnócai K. 91
Tögel Gy. 87
Tóth G. 91
Tóth József 88
Tóth János 90
Tuskónė 91
Tuskó Cs. 90
Ugrin B./Kiss L. T
Udvardy M. 91
Váradi B. 89
Vári M. 90
Varga P. 93
Vass Éva 91
Viszlai J. 90
Vlaszaty Ö. 94
Witt L. 91
Witt Z. 91

WELCOME BACK FRANK!

Pendl Feri újra köztünk !
Egy évre elhagyta a szerkesztőséget, mert az igazságérzetével ellenkező döntéseket hozott a szerkesztő bizottság, de erdész szíve és az ügyszeretet visszahozta.

Szerkesztő Bizottság

ADAMOVICH LÁSZLÓ PROFESSZOR 70. SZÜLETÉSNAPJA

Az Isteni gondviselés lehetővé tette azt, hogy Adamovich László Professzor Emeritus kerekszámú születésnapját megünnepelhettük március 3-án este a Vancouveri "Szász" vendéglöben. Az ünnepséget Kocsis Tibor örökös balek rendezte, és Tamási Miklós köszöntötte az ünnepeltet költöi humorával. Laci Bátyánk egyik ajándéka volt az "Egy csók és piros rózsák" Pászner Mártától aki ugyanakkor a félévszázados kerek számot töltötte be.

Laci Bátyánk, áldjon meg az Isten erövel, egészséggel még hosszú éveken át, kedves feleségeddel és családoddal együtt !!

SZ.B.

IN MEMORIAM

Geza Paul Nagy, R.P.F. 1148

Geza Paul Nagy, R.P.F. 1148, passed away in Victoria on August 13, 1991, in his 59th year.

Geza was a member of the Sopron class that came to Canada from Hungary in 1956. After receiving his degree in Forest Engineering from the University of B.C. in 1959, he worked briefly for B.C. Forest Products, then spent two years with the Forest Service Engineering Services Division. He subsequently held positions with Weldwood of Canada and T.M. Thompson and Associates before rejoining the Forest Service in 1976. Despite being seriously ill for some time, Geza had continued his daily work with the Ministry's Valuation Branch.

Geza was an active member of the Hungarian Society of Victoria. He is survived by his wife, Anna, and two grown children.

NAGY GÉZA, PÁL
1933-1991

"Szállnak a darvak szállnak az évek".....
Emlékezünk. Nem is olyan nehéz hiszen az egyik emlékező gondolat a másikat inditja az időben visszafelé vágtatásban, hamar megérkezünk az ősi sopronba amikor is az Ur 1953-ik esztendejét irták.
Mozgalmas év volt. A világ arra ébredezett hogy valami nem jól sikerült a mindent látszólag rendbe tevő, II-ik világháborut követő "béke" rendelkezések során.
Frissen "érett", pelyhedző álu, továbbtanulásra "érdemesült" fiatalok voltunk ekkor, akik erdőmérnökként kivántuk szolgálni sokat próbált hazánkat.
A soproni Főiskola 1953-as baleksága szép keresztmetszetét mutatta kis hazánk sokrétü népességének. A tájszólások szines nyelvcsokrát találta volna az azt kereső hisz az egész ország egyetlen erdőmérnöki főiskolájára a kis ország minden tájszólásával érkeztek fiatalok.
Ekkor találkoztam először Gézával, Nógrádszakálból indult kollégámmal aki a Salgótarjáni gimnáziumból indult tovább az erdőmérnökség felé.
Aztán menet közben ismerkedtünk meg, csoport-társak lettünk, dolgoztunk a gyakorlatokon, se.....ünk a vizsgákra, jókat ittunk a soproni kékfrankosból. Jó barátok lettünk, készültünk az életre, hazánk szolgálatára. Mindezen idilikus készülődés egy embertelen uralom árnyékában zajlott, ahol farkaskutyákkal keresték, kergették a kétségbeesésükben menekülésre szánt embertársainkat. Sopronban éltünk, alig pár kilométerre a rettegett vasfüggönytől. Erdőmérnök hallgatók voltunk, szemünk, szivünk nyitva, emberséges, jobb életről álmodtunk.
1956 október-novemberében a történelem aktiv szereplői lettünk, amit jogosan mondhatunk immár három és fél évtized távolából.
A terror visszatérése népvándorlást inditott - ki tudja hányadikat ebben a században - és mi rövidesen menekültként, az angolnyevü Nyugat - Kanada Vancouver városában kezdtük az élet folytatását.
1959 tavaszán friss diplomával kezünkben néztünk szembe az élettel ami akkor pillanatnyilag a kissé biz-almatlan de fiatalságunkat és még be nem bizonyitott európai szakképzettségünket méltányoló erdészet-faipar üzlet köreit jelentette.

Te hamar feltaláltad Magad, nem félve fizikai munkától sem jó mérnöki hozzáállással boldogultál.
Az Uristen a magunkfajta embert nem magánosnak teremtette és igy Te is kedves élet-társra találtál a mosolygós szőke Ann személyében aki szülőfaludtól nem is oly tul messze látta meg a napvilágot a szomszédos lengyel hon szülötteként.
Szaladtak az évek egyre ritkábban találkoztunk. A Soproni Bálok voltak az alkalmak ahol egymás hátát paskolva tájékozódtunk életünk alakulásáról.
Jöttek a gyerekek, a kis Katy majd David fiad, tartott a boldogulásért való törekvés amit a tartományi kormány erdészeti minisztériumában hivatásos erdőmérnökként gyakoroltál.
Utóljára telefonon keresztül találkoztunk vagy 3-4 éve.
Jó volt beszélni Veled. A hang a régi volt, a beszéd energetikus, zamatos palóc lejtésü mint régen. A gyerekeinkről beszéltünk hisz ők a mi mozgalmas életünk uj hajtásai. Az ő boldogulásuk a mi legfontosabb gondunk Isten segitségét kérve hozzá.
Aztán egy reggeli telefonhivás victoriából és Emil megrendült hangja: Géza ma reggel meghalt.
Temetéseden victóriai magyar, lengyel barátaid, munkatársaid és kilenc évfolyamtársad osztosztunk a gyász keservében családoddal, Ann és két derék felnőtt gyerekeddel.
Derüs nyári napon helyeztek örök nyugvóhelyre victóriában, kelet felé, hazafelé néző domoldalba sustorgó douglas fenyők, arbutusok szomszédságába.
Bucsuzom Gézám, mosolyodat Kathy lányod szemében látom tovább élni, fiad kézszoritása Rád emlékeztetett.

Isten Veled Pajtás ! Nyugodj békében !

Takács Jóska

Köszönet a Kapocs Munkatársainak.

A Szerkesztö Bizottság köszönetet mond a következö segitöknek odaadó munkájukért: Akik cikkeket küldtek be; Vadas Adélnak a kitünö gépelésért, Adamovich Lászónak, Jablánczy Sándornak, Kozák Editnek, Sziklai Oszkárnak, Takács Józsefnek, Major Richárdnak és Jákóy Andrásnak a javításokért, Palkovics Jánosnak és Pendl Ferencnek a Kapocs nyomda alá rendezéséért.

Sz. B.

KITÜNTETTÉK A VOLT KANADAI BEVÁNDORLÁSI MINISZTERT

1956 november 4. - én a soproni erdőmérnöki és műszaki egyetem kb. 300 diákja tanárjaikkal együtt Ausztriába menekült a közeledő orosz csapatok elöl. Ausztriában kaptak ideiglenes elhelyezést ahonnan a kanadai kormány meghívta az egész kivándorolt egyetemet Kanadába. Ennek a kanadai kivándorlásnak kivitelezője Jack W. Pickersgill az akkori bevándorlási miniszter volt.

1991, április 24. - én ünnepélyes keretek között az ottawai egyetemen a magyar Országos Erdészeti Egyesület (O.E.E.) egy okmánnyal köszönte meg a volt miniszter közreműködését és segítségét, amivel lehetővé tette a soproni erdőmérnök, bánya, kohó, geodéta, geofizikus és geologusmérnök hallgatók továbbtanulását és letelepedését. Az okmányt az O.E.E. speciálisan készitette egyéni művészi tervezéssel, Pápai Gábor az egyesület titkára vezetésével. A tiszteletbeli diplomát Dr. Roller Kálmán, az erdészeti fakultás akkori dékánja, (1956-ban Sopronban és 1961-ben Vancouverben) adta át a volt miniszternek.

A kanadai bevándorlási hivatal történészeti csoportja nevében Dr. John L. Manion volt bevándorlásügyi miniszterhelyettes, a kanadai kincstár volt elnöke, egyetemi tanár, szintén egy elismerő oklevelet nyujtott át J.W. Pickersgill úrnak.

Az ünnepség harmadik szereplőjeként v. Hamvas József vegyész-mérnök a Rákóczi Alaptivány elnöke az alapitvány részéről egy Diszoklevéllel, valamint Pétery-Hunt Dóra művész által készitett ezüstéremmel tüntette ki a magyarok által is nagyrabecsült volt bevándorlásügyi minisztert.

Pickersgill úr köszönőbeszédében elmondta, hogy a magyar emigránsok segitségét és Kanadába telepesitését tartja a legnagyobb tettének egész életpályája alatt. Beszédében emlitette, hogy a magyar emigránsokkal Kanada sokat nyert. Elismerőleg nyilatkozott a magyar szakemberekről valamint az erdőmérnökök kanadai szerepéről és sikereiről, akik nagy szerepet játszanak még ma is 35 év után a kanadai erdőipar fejlesztésében.

Canadian Members of the Sopron Forestry and Technical Groups

and

The Canadian Immigration Historical Society

Cordially invite you to attend

THE PRESENTATION OF HONOURARY CERTIFICATES

TO

THE HON. J.W. PICKERSGILL

by

K.J. Roller on behalf of the
National Forestry Association of Hungary, Budapest

John L. Manion on behalf of the
Canadian Immigration Historical Society

J.J.v. Hamvas on behalf of the
Rakoczi Foundation of Canada

Wednesday April 24, 1991 at 17:00 – 18:00 hrs.
Faculty Club, University of Ottawa
10 Calixa Lavallee Street, Ottawa

(South on Cumberland Street from Laurier and to the right around the University Library. Calixa Lavallee Street is the first road to the right.)

Wine and cheese reception to follow.

Organizers: Robert Keyserlingk, History Department, University of Ottawa, Tel. (613) 234-1055.

Charles Tarnocai, Land Resource Research Centre, Agriculture Canada, Tel. (613) 995-5011 or (613) 825-3208.

Stephan Roller, Statistics Canada, Tel. (613) 951-4625 or (613) 820-1267.

Az ünnepélyen számos kormányzati vezető, tisztviselő és képviselő jelent meg többek között Tom Wappel magyarszármazásu federális képviselő úr is. A környékbeli volt soproni diákok és családjai, valamint az ottawai magyarok részéről többen részt vettek as ünnepségen. A magyar követséget Dr. Szakács András miniszteri tanácsos és László Béla konzul képviselték.

Az ünnepi műsort Dr. Robert Keyserlingk az ottawai egyetem történész profeszora nagy hozzáértéssel kitünően vezette le.

Jó Szerencsét!
Üdv az erdésznek!
Roller István
és
V. S.
Ottawa

The Honourable J.W. Pickersgill

These honourary certificates are to be presented to The Honourable J.W. Pickersgill, Minister of Citizenship and Immigration in the government of The Right Honourable Louis St. Laurent, in recognition and gratitude for his efforts on behalf of immigrants to Canada during his term in office. Special recognition is made of his generous assistance to Hungarian refugees following the 1956 revolution, and especially of his unfailing help and support for the forestry and technical students of the University of Sopron.

Az Országos Erdészeti Egyesület
A magyar erdészetársadalom el nem évülő
elismerését fejezi ki

W. PICKERSGILL

úrnak
az 1956-os forradalmat követően tanusított
önzetlen támogatásáért, amellyel az új
hazát kereső magyar erdészeket segítette.

The Hungarian foresters of the
NATIONAL FORESTRY ASSOCIATION of
Hungary wish to express their appreciation
and gratitude for your generous assistance
in aiding the Hungarian forestry engineering
students who fled their homeland following
the suppression of the Hungarian Revolution
in 1956 to find new homes-Canada.
It is because of your efforts that 141 of these
students were able to complete their studies
and receive internationally-accepted forest
engineer degrees from the Sopron division
of the University of British Columbia.
This

HONOURARY DIPLOMA

is offered as an expression of the gratitude
of our association and is given TO YOU
in recognition of the help you extended to
the Hungarian forestry engineering
students during those critical years.

1991. március 15.

Országos Erdészeti Egyesület elnöke

OKMÁNY AJÁNDÉKOZÁSI EMLÉK BESZÉD
OTTAWA, Április 1991
Roller Kálmán

Kedves Pickersgill Ur,kedves Nagyságos Asszony !

Mindenekelőtt szeretném kifejezni örömömet, hogy mindkettőjüket ilyen jó egészségben üdvözölhetem oly sok év után,nmi eltelt legutóbbi találkozásunk óta, ha jól emlékszem 1986-ban.

HÖLGYEIM ÉS URAIM,KEDVES KOLLÉGÁIM !

Azért jöttünk össze ezen a délután, hogy tiszteletet adjunk Pickersgill úrnak, aki 1956 - ban bevándorlási miniszter volt és aki a kanadai bevándorlási történelemnek egy kimagasló személyisége. Ugy jellemezhetném őt, mint egy nemesszivü embert, akinek fontosak az embertársai és törődik is velük.Ő volt a forrása sok kanadai bevándorló boldogságának,de különösképpen magyar bevándorlóknak,akik 1956 - ban menekültek az orosz komunista elnyomás alól Magyarországról.

Örömmel teszek eleget a kanadai és a magyarországi kollégák nevében nagyrabecsülésünk és köszönetünk tolmácsolásának Pickersgill miniszter urnak, az ő önzetlen segitségéért,amit 1956 óta a soproni erdő és müszaki mérnökök érdekében tett. Az ő folytatólagos segitségével voltunk képesek uj otthont találni és hagyományainkat tovább ápolni Kanadában. Hagyományaink fenntartása különösen fontos volt számunkra,mert az erősitette hitünket és táplálta szeretetünket magyar hazánk és uj otthonunk iránt.

Engedjék meg, hogy vissza-emlékezzek nehány eseményre,ami összekapcsolta sorsunkat a miniszter ur tevékenységével itteni életünk kialakulása idején az öt évig tartó egyetemi tanulmányi idő alatt.

Az 1956. év decembere nagyon elkeseredett és reménytelen időszak volt számunkra Stroble-ban,Ausztriában. Mintegy 30 ország kormányához fordultunk segitségért abban az időben,hogy országukban adjanak helyet letelepedésünkre, - diákok,tanárok és családtagok számára - hogy uj életet teremthessünk magunknak a szabad világban és képesek legyünk tovább tanitani diákjainkat az egyetemi diploma megszerzéséig. Kérésünkre csak kevés válasz jött - az is nagyrészt csak sajnálkozó és nemleges volt - és ami pozitivul hangzott,az sem látszott mindnyájunk számára igéretesnek. - Egy ilyen ködös, hideg és reménytelen decemberi reggelen, szinte váratlanul meglátogatott bennünket Pickersgill miniszter ur és Cox kanadai követ ur Ausztriában, a ferienhorti táborunkban,ahol a hallgatók - többszázan - és a fiatalabb tanárok voltak elhelyezve. Fogadásukra mindannyian összegyült'ünk a tábori épület nagy termében, hogy meghallgassuk ajánlatukat. A két kanadai kormány kiküldött felajánlotta, hogy Kanada befogadja az egész soproni csoportot - diákostul,tanárostul,családtagokkal együtt és biztositja a lehetőséget a diákok számára, hogy tobább tanulhassanak és megkaphassák egyetemi oklevelüket a vancouveri egyetemen,ami egyenértékü lesz az ott tanuló kanadai végzettek diplomájával.

Nagy elkeseredésünkben először nem akartuk elhinni,hogy az ajánlat őszinte és igaz volt. Túl sokat csalódtunk már akkor az igéretekben és szépszavakban. De Pickersgill ur megnyerő egyénisége, barátságos beszéde és az igéret valószinüségének látszata meggyőzőleg hatott reánk.Igazán csak álmainkban képzeltünk el ilyenfajta lehetőséget.Mindnyájunkat áthatott a lelkesedés, érzelmeink változásától sarkalva a reménytelenségből átcsapva a lehetőségek valóságába.Mind felálltunk,mintegy parancsszóra, tapsoltuk és éljeneztük a két mosolygó kanadai politikust,akik megoldást hoztak életünkbe.

Pickersgill urral az Ottawa-i vasut állomáson találkoztunk ujra, amikor a számunkra rendelkezésre bocsátott BÉKE VONATON St.John,New Brunswickból,az Atlanti Oceán partjairól a Csendes Oceán partjára Vancouverbe witt bennünket a vonat 1957 februárjában. Sötét hideg éjszaka volt,de Pickersgill ur nem restelte a fáradságot kijönni az állomásra,hogy üdvözöljön bennünket a kormány nevében.Barátságos köszöntése,Isten hozott üdvözlése tovább erősitette bizalmunkat a kanadai kormányban és hitünket vállalkozásunk sikerében.

Hosszu lenne felsorolni az öt egyetemi esztendő történetét, nehézségeit gazdasági és társadalmi vonatkozásokban, egy idegen országban, nyelvismeret hiányában és más emberek között,mint amilyenek akkor mi voltunk. De Pickersgill ur segitségével és közbenjárásával sok problémánk megoldódott.Gyakran volt alkalmunk vele találkozni azután is.Résztvett évfordulóinkon, ifjusági báljainkon és az Október 23-i megemlékezéseinken.A vancouveri egyetem kanadai diákjai PICKERSGILL FIUK-nak nevezték hallgatóinkat,mert Ő mindenütt és minden alkalommal szeretettel emlékezett meg a soproni erdész hallgatókról.

Most,amikor Magyar Hazánk felszabadult a komunista járom alól és otthoni kollégáinkkal szabadon beszélhetünk az elmult 35 év eseményeiről, az Országos Erdészeti Egyesület vezetősége kérésemre 1990. október 23.-án az Egyesület uj székházában tett látogatásom alkalmával, elhatározta, hogy Pickersgill miniszter urnak egy elismerést fog adományozni OKLEVÉL formájában, hogy ezzel is tanusitsa háláját a miniszter ur kitartó és fáradhatatlan segitségéért,amit a Kanadában tanult erdő és müszaki egyetem hallgatóinak nyujtott tanulmányaik befejezéséig.

Megtisztelve érzem magam, hogy ezt az oklevelet,az Országos Erdészeti Egyesület nevében most, Pickersgill urnak átnyujthatom.Szeretném kifejezni ezzel az OKMÁNY- nyal, hogy mennyire elismerjük a kanadai nép rokonszenvét és kitüntető bizalmát irántunk magyarok irént,hogy befogadtak bennünket országukba; másrészt szeretném kifejezésre juttatni azt is, hogy a Kanadában végzett erdő és müszaki mérnökök hálával fogadták el a kanadai nép segitő kezét,amit az ANDAU- i hidon ét nyujtott felénk a magyar történelem egyik legsötétebb és tragikus időszakában. Semmiféle okmány nem tudná kifejezni nagyrabecsülésünket a miniszter ur felé. Ez az OKMÁNY mégis arra szolgál,hogy megörökitse megemlékezésünket és tiszteletünket a miniszter ur értékes segitségéért,amit a volt soproni diákoknak nyujtott.

A jelenlevők és távollévők nevében, a miniszter urnak és kedves feleségének további erőt és jó egészséget kivánunk és Isten áldását kérjük Mindannyiukra.

A VOLT SOPRON DIVISIO TANÁRAI
ÉS DIÁKJAI KANADÁBAN

******

Az ANDAU-i HID történelmi jelképe volt a magyar menekültek átkelésének Magyarországról Ausztriába az 1956.Október 23-i forradalom idején. Mitchener,angol drámairó, egy regényben örökitette meg azt a történelmi világ eseményt,ami megrázta a nyugati országok népeit. A könyv cime: THE BRIDGE OF ANDAU azon idők legolvasottabb irodalmi terméke volt az angolul beszélők számára.

PICKERSGILL MINISZTER UR ZÁRÓ SZAVAI AZ O.E.E. DIPLOMA AJÁNDÉKOZÁSA ALKALMÁVAL,1991 április 24.

(Forditotta és megjegyzésekkel ellátta Roller Milmán.)

(R.K.: Pickersgill 1991-ben töltötte be 86.-k életévét.Mint liberalis képviselő, mindég nagyon jó politikai szónok volt, amely képességét még is megtartotta.Összejöveteleken elmondott beszédét a hallottak hatása alatt adta elő, mint azt ez esetben is tette.Az ünnepély programját bejelentő Kaiserlingt professor ugy vezette be Pickersgill válaszát üdvözlésemre,mint záró szót "concluding remarks" , amire Pickersgill szarkasztikus szellemességgel reagált beszéde végén.)

DEAN ROLLER és a többiek,akik engem megtisztelni jöttek ide ma délután, fogadják köszönetemet.Boldog vagyok,hogy a magyar Erdészeti Egyesület ezzel a szép okmánnyal fejezte ki háláját irántam,amit még értékesebbé tesz,hogy azt egy régi, hüséges barátom közvetitésével adják át nekem. Remélem,hogy "z á r ó s z ó n a k " nevezett köszöntésem nem lesz életem utólsó szava barátaimhoz.

Meg vagyok győződve arról, már gyakran mondtam és mindég is gondoltam miniszterségem idején, hogy a legfontosabb szolgálatom, amivel hazámat segitettem az volt, hogy sok jó magyar bevándorlót hoztam Kanadába, bátoritva őket a letelepedésre. Különösen érvényes ez az 1956-os bevándorlásra,amikor parlamentünk jóváhagyását megelőzve intézkedtem a bevándorlásuk megindítására. Ezt azelőtt nem tehettem volna meg. A mintegy 32,000 bevándorló utazási költsége Kanadába sok millió dollárba került,amihez a kormány jóváhagyása volt szükséges.

Amikor meglátogattam a Soproni Egyetem nagy csoportját Ausztriában és visszatértem Kanadába , akkor értesültem arról, hogy egyetlen ország sem akarta befogadni őket, mert nem tudtak volna a fiataloknak munkát biztositani és a diákok kereset hiányában nem lettek volna képesek magukat fenntartani.Rögtön felhivtam helyettesemet Bécsben - nem halasztottam az időt memorandumok irogatásával - és röviden tájékoztattam a helyettesemet, hogy elhatároztam az egyetem egy csoportban vanó befogadását. Nyilatkoztam a sajtónak egyidőben, hogy ez által is bizonyitsam elhatározásom komolyságát. Azt akartam, hogy a bécsi kirendeltségünk, mindent tegyen meg a soproniak bevándorlásának elősegitésére, részesitsék őket előnyben a bevándorlásban jelentkezésük sorrendjében. Tudtam,hogy a jövőt illetően, kifizető lesz bevándorlásuk és a rájuk forditott költségek - szállitás és kezdeti ellátás - hosszu távlatban meg fog térülni. Ma még van a bizonyitéka annak, hgy az akkori feltevésem helyes volt.

Nem felejtettem el St.Laurent elnökünkkel folytatott beszélgetésünket,amikor jelentettem neki,hogy sok ezer magyar menekült bevándorlására van kilátás. A bevándorlók rendszereint kölcsönt kapnak a tengeren való átszállitásra,de ezek a magyarok nem szeretnek adósságot csinálni és inkább nem jönnek Kanadába, ha kölcsönt kell felvenniük. A magam felelőségére felbéreltem már annyi repülőgépet és hajót,meg vonatot Kanadán keresztüli szállitásra,amennyire szükség volt és a szállitást ingyen tervezem lebonyolitani. Az elnök ur először nagyon meglepődött,de aztán azt mondta,hogy amennyiben a pénzügy miniszter hozzájárul a költségek kifizetéséhez, ő jóvá fogja hagyni. Gyorsan elmentem a pénzügy miniszterhez,Walter Harrison urhoz, aki elődöm volt,mint bevándorlási miniszter. Ma ő is 87 éves, de még dolgozik,mint ügyvéd.Javaslatom meghallgatása után az volt az első kérdése, mibe fog ez nekünk kerülni ??.Azt mondtam,hogy lehetetlen ezt előre megmondani.Ha majd a bevándorlás egész menete lebonyolódik,akkor fogjuk a végleges összeget megtudni.Erre azt válaszolta,helyes, ez a legésszerübb. - A pénzügy miniszter beleegyezése után a költségek vállalására, visszamentem az Elnökünkhöz és jelentettem neki Harrison miniszter beleegyezését.Az Elnök ur egy órán belül összehivta a miniszter tanácsot, és a tanács meghozta végleges döntését a költségek fedezésére. Uraim, figyelemre méltó előny,amikor egy országot olyan párt vezeti,amelyik képes gyors határozatokat hozni és azt végre is hajtani.

(R.K.: Pickersgill iróniku megjegyzését a konzervativ ellenpártra irányitotta.Az 1957 évben megtartott választásokon a liberalis párt elbukott és egy rövid időre a konzervativok vették át az ország irányitását.Sok hibát követtek el főleg határozatlanságuk következtében,mert lényeges dolgokban nem tudtak döntést hozni.Két évi vezetés után a liberalisok ujra megnyerték a választást.)

Még aznap éjjel Ausztriába repültem, meglátogattam a soproni fakultást,amint azt Dean Roller elmondta önöknek. Azután rögtön intézkedtem a szállitás megindítására.

Ugy érzem, hogy Önök továbbra is kedvelnek engem,amit szeretnék kiérdemelni azzal,hogy mondókámat rövidre fogom és most be is fejezem. Ez azonban nem jelenti azt,hogy máskor és másutt már nem fogok többet beszélni barátaimhoz.

(R.K.: Pickersgill ur ezzel akarta kifejezni, hogy idős kora dacára nem kivan szakitani politikai szereplésével.)

Hozzáfüzés a Pickersgill Ünnepséghez.

Mi, a nyugati tartomá,yokban élö volt Soproni Egyetem tagjai, hiányoljuk azt, hogy az ünnepség rendezöi megfeledkeztek rólunk, s meghívojukat csak az utolsó pillanatban küldték el a U.B.C.-n keresztül hozzánk. Pedig szerettünk volna időben értesülni erről az értékes rendezvényről. Bízunk abban, hogy a jövöben nagyobb és erösebb kapcsolat keletkezik köztünk, és nem a Kisalföld újságból kell megtudnunk (megkésve) a ránk vonatkozó dolgokat.

SZ. B.

ROLLER AND ASSOCIATES (416) 270-7550
-consulting services in fast growing tree management

May 1, 1991

Mr. Robert Keyserlingk, Professor
675 Gilmour Street
Ottawa, Ontario
K1R-5L9

Dear Robert:

I am enclosing transcripts of Mr. Pickersgill's concluding remarks and my presentation at the celebration to award the honorary diploma to Mr. Pickersgill. Perhaps they may be of some historical significance for your faculty.

I, along with the organizers of the celebration, Charles, Steven, and Sandor, truly appreciated all the care you took in making this Hungarian get-together an unforgettable one - and it surely was.

The commemoration of our immigration to Canada, Mr. Pickersgill's **CONCLUDING REMARKS**, and your friendly relation to us will stay with us forever. We Hungarians will always remember because everything was perfect and because it was tendered to us by cherished friends.

Please forward my best regards, and those of Aglaja to your wife.

Sincerely and gratefully yours,

K.J.Roller

Encl.

Suite 1615, 1055 Bloor Street, Mississauga, Ontario, L4Y 2N5

Appreciation to the
1, Ottawa University
2, The Canadian Immigration
Historical Society

Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság
Pk.A.50.133/1991/2.

A Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság a KOMLOSSY JOZSEF SZEKELY OSZTONDIJALAPITVANY nyilvántartásba vételi ügyében - az alulirott napon tárgyaláson kivül- meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A megyei bíróság a "KOMLOSSY JOZSEF SZÉKELY ÖSZTÖNDIJALAPITVANYT" nyilvántartásba veszi.

Ez ellen a végzés ellen a kézbesitéstől számitott 15 nap alatt a Legfelsőbb Bírósághoz cimzett 3 példányu fellebbezéssel lehet élni.

I n d o k o l á s :

Az alapító képviselője által benyujtott alapító okirat tartalmilag és formailag is megfelel az alapító okirattal szemben az 1959. évi IV. törvény /Ptk/ 74/A §, 74/B §, és 74/C §-aiban meghatározott követelményeknek, az alapitvány által választott név pedig a Ptk 77.§-ának /3/ bekezdésében foglalt, a jogi személyek nevével kapcsolatos rendelkezéseknek.

A megyei bíróság ezért az alapitványt a Ptk.74/A §. /2/ és /3/ bekezdése alapján nyilvántartásba vette.

A nyilvántartásbavétel tárgyában hozott végzés ellen a Pp.257-259.§-aiban foglaltak szerint van helye jogorvoslatnak.

Győr, 1991. március 8.

Dr. Bella Mária sk.
biró

A kiadmány hiteléül:

kiadó

"Komlóssy József Székely Ösztöndíjalapítvány"
A Soproni Egyetemen

Követendö Példa

Ha azt nézem, hogy mi mit tettünk az Alma Máterünk érdekében a múltban, hát szégyenkezve kell bevallanunk, hogy keveset! Ha voltak is egyes személyek akik segítséget nyújtottak, mások kritizálták öket "Kollaborátoroknak, talpnyalóknak stb.-nek" nevezték még ha a tudás átadása volt is a cél! De hála a jó Istennek vannak még köztünk néhányan, akikben él Selmec-Sopron szelleme, és ha pislogva is, de égve tartják azt a fáklyát, melyet öseink hagytak ránk. Egy ilyen bástya oszlopa ezeknek a hagyományoknak Európában Komlóssy Jóska (alias: Kocavadász) barátunk is, aki ez évben egy ösztöndíj alapítványt létesített.

Gratulálunk Jóska Barátunk. Hiszen tudjuk hogy benned él a nemzeti érzés. Sokat tettél és teszel ma is a kissebbségi nemzetiségek, köztük az erdélyi-székely kérdésben is. Segítetted a magyar önérzetet és müemlékek föntartását a székely földön, hiszen a te ereidben is e föld vére folyik. Jó lenne, ha másokban is fölébredne ez a tudat, s úgy talán a mi ösztöndíj alap gyüjtésünk is gyorsabban menne.

SZ.B.

Negyvenöt Éves Találkozó (1944/89)

Adamovich László, alias "Cinke" évfolyama - 1956 óta elöször együtt tartotta talákozóját a bányász és kohász kollégákkal. Varga "Dombi" több erdészetet népszerüsitö könyv szerzöje, Rákosi és Kádár börtöneinek gyakori "vendége". Szerettük volna közöttünk látni Vancouverben, hogy éleslátásával és elfogulatlan politikai beállitottságával, úgyis mint keresztyén igehirdetö, elvitte volna hiteles hirünket haza, dehát Isten tervez, ember végez. Ö mondta ez alkalomkor az ünnepi beszédet.

"Cinke"

Varga Domokos erdömérnök, iró, ünnepi beszéde 1989. szeptember 1-én, Sopronban, a rektori tanácsteremben, 45 éves valétálási ünnepségünkön.

Rektor Úr!
Dekán Úr!
Kedves Évfolyamtársak !

S hogy a hagyományos régi megszólításról se feledkezzünk meg: "Uraim és kohászok !"

Eljöttünk, összegyültünk, ha nem is mindannyian, akik 45 évvel ezelött együtt valetáltunk, és még élünk. Eljöttünk bányászok, kohászok erdészek, hogy mégegyszer egymás szemébe nézzünk, mint régen, soproni diákként néztünk.

Mégegyszer, mondom, mert aligha hihetö, hogy még kétszer, háromszor mind megtehetjük ezt, akik most itt vagyunk. Eljutottunk abba a korba, amikor minden újabb esztendö már csak ráadás, személyre szóló isteni ajándék. Egykori évfolyamtársainkból jó néhányan máris odalent nyugosznak, s mi magunk is elértük a hivatalosan számontartott hazai átlagéletkort, legalábbis a férfiakét, akik köztudomásúlag halandóbbak a nöknél. Ami kinek-kinek még hátra van, az már igen bizonytalan. Egyikünk sem tudhatja, nem utolsó búcsúvételre, búcsúszóra jött-e el ide.

Azt viszont tudhatjuk, mert tény és való, hogy úgyszolván minden hajdani professzorunknál idösebbek vagyunk. Róth Gyuszi bácsinál meg Fifinél, vagyis Bolemannál talán még nem. De Waleknél? Vági Pistánál? Staszinál? Sébornál? Modrovichnál? Böven! Emlékezzetek egykori erdészhallgatók Fehér Danira, ahogy - nomen est omen - ott fénylett, söt hófehér lett a haja a fekete tábla elött, amiközben a szines krétarajzon bemutatott virágrügy morfologiáját magyarázta! Ez a fölényes tudással prelegáló Fehér Dani bizony szintén jóval fiatalabb volt, mint most mi, akárcsak a becsületben megkopaszodott Fekete /hogy ne mondjam, Fakata/, vagy a kissé már reszketös kezü és hangú Kelle, hogy Györffyröl, Haracsiról, Bokor Rudiról, Dió Daniról és más ifjoncokrol - a mi jelen életkorunkat meg sem közelítökröl - ne is beszéljünk.

Hát itt tartunk. Régen volt már, rettenetes régen, amikor még ifjú föiskolásként koptattuk az itteni lépcsöket és padokat. Amikor örök éhesen rágtuk a szünetekben, vagy akár az órák alatt a kenyértésztából sütött filléres bucikat, némelyikünk pedig a - a legszegényebbje - téli délutánokon örök fázósan rakott az aktatáskájába néhány széndarabot az elöadóterem kályhája mellett álló nagy faládából, hogy otthon, a kamrájában meg ne vegye éjjel az Isten hidege.

Legtöbbünk bizony elég gyengén volt eleresztve. Tanárainktól, ugyebár, mindnyájunknak kijárt az úr megszólítás: Aurói úr, Lautner úr, Kondor úr, Szegletes úr, Sereg úr, Horváth úr, Réti úr, ilyen úr, olyan úr, de a sok úr között bizony alig akadtak gond nélkül élök, naponta kedvükre jóllakók. Hiába, háborús, söt egyre háborúsabb idök járták, romló pénzzel, s jegyre osztott kevéske kenyérrel, zsírral, ételolajjal, szappannal, cipötalppal. Szégyen,nem szégyen, de ettöl az éhes hadtól még a Lövérek szelid gesztenye-fákkal ékes kertjei sem voltak biztonságban, amiképpen - más irányú éhségek miatt - a soproni leánynevelö intézetek némelyik szende ábrázatú növendéke sem.

Most mintha mégis inkább a jó ízt érezzük a szánkban azoknak az elég keserves éveknek, s nemcsak egykori lányismeröseinknek köszönhetöen. Istenem, milyen gyógyíthatatlanul fiatalok voltunk még, húsz év körüli zsenge lélekkel vágyakozók, álmodozók, reménykedök, tartalmas, szép tevékeny életre készülök. Teli voltunk, igaz, szorongással is, hisz a haború kimenetele, akárki gyözzön, nem sok jót igért. Ahogy jómagam is nemegyszer idéztem Ady elsö világháborús versét: "Nekem, pajtás, úgyis mindegy / Farkas esz meg, ördög esz meg, / De megesznek bennünket.// Medve esz meg, az is mindegy,/ Az a szomorú és régi: / Véletlen, ki esz minket." Ez a megevés azonban elsö néhány soproni évünk idején még odébb volt, mi még idébb, egy megnagyobbodott, sok erdejü, több bányájú Magyarország ifjú polgáraiként, akik titkon mégis azt reméltük, hogy az akkoriban megvont, a trianoninál sokkal igazságosabb, mert nagyjából-egészböl etnikai elvü határok, miután sikerül majd

kikecmeregnünk a háborúból, valahogy csak megmaradnak. Míg el nem jött a végzetes év, a fekete év, a gyilkos év, 1944, s el nem veszett minden remény.

Minket ez az esztendö bocsátott utunkra. Akkor valetáltunk, s elég sokan akkor amikor végeztünk, nyugatról megszállt és keletröl is megszállni kezdett, függetlenségének idestova az utolsó foszlányait is elvesztö országban, minden eddiginél olcsóbb lett az emberélet, s minden addiginál olcsóbb lett aztán a nemzeti érdek is, olcsóbb minden más nációénál Európának ezen a táján. Egy ilyen vert nemzet fiaiként indultunk neki, ki-ki a maga pályájának, jó néhányan nem is innen, hanem túl a határokon. Hogy ki milyen utat járt meg azóta, maga tudná elmondani. Élményeink, emlékeink, ha megírnánk öket, egy kisebb könyvtárat megtöltenének, s volnának ott roppant érdekes, tanulságos kötetek is, nem is kevés.

Elég szomorú, hogy egy ilyen rövid együttlét nem ad alkalmat kiadósabb beszélgetésekre, pályánkról, személyes sorsunkról szóló bövebb beszámolókra. De arra talán igen, hogy mégiscsak jobban egymásra találjunk, s ez meghozná azokat a jelen találkozónkon túli talákozásokat, amelyek az ilyen kölcsönös nagy kibeszélésekre is alkalmat adhatnak.

Jónéhányan közölünk már eddig is példát mutattak, föleg Sopronban és környékén lakó erdészek nagy része, akiknek havonkénti találkozóira Hábel Gyurka is le-leruccant Pestről. Irigylem öket, de köszönöm is mindnyájunk nevében, hogy ennek az összetartásnak mi, többiek is haszonélvezöi lehettünk és lehetünk: ötévenkénti találkozóink megszervezésének, lebonyolításának nem könnyü feladatából ez a szükebb társaság mindig oroszlánrészt vállalt.

De köszönet illet mindeki mást is, aki eljött a régiek közül, néhányan nagyon messzíröl. Sokan határokon túlról is,- kivéve Erdélyt, ahonnan nem jöhetett sajnos senki.

Köszönet a hüségért, amely idehozott kit-kit a régi körbe, az egykori évfolyamtársakéba, s ezzel visszahozott az ösi Alma Materbe, mely nekünk is tápláló anyánk volt annak idején, s azóta már számos ifjú mérnöknemzedéket nevelt a jövönek. Neveljen is, az idök végeztéig, a mienknél kevesebb balsorsra, több víg esztendöre !

Vivat Academia ! Vivat patria nostra ! S ha már ilyen szépen összejöttünk, azt hiszem, elég ünnepi alkalom ez arra, hogy megszólaljon mindnyájunk hangja, ne csak az enyém: énekeljük el együtt a Himnuszt !

ÉVNYITÓ ÜNNEPÉLY SOPRONBAN

Régi emlékeket idézett föl az ünnepélyre szóló meghívó levél a rektor úrtól. Gondolatban vissza szálltam 1952 szeptembere be a mi évnyitó ünnepélyünkre a SOTEX kultúrházba Sopronban. Nem voltak ott valdenbe öltözött diákok, hiszen az akkori rendszer nem engedélyezte a valden viseletet. Nem volt ott magyar himnusz éneklése, és az összegyült társak arcán ott ült a félelem, mert nem tudtuk kik a barátok és kik az ellenséges ÁVO besúgók köztünk. Hagyományaink gyakorlása esetleg letartóztatást, vagy az egyetemröl

való elbocsájtást vonhatta volna maga után. Kopott ruhákban, sokszor éhező gyomorral, ott álltunk, csupán a remény és tanulnivágyás élt bennünk.

Erre gondoltam akkor is amikor a Liszt Ferenc Kultúrház felé mentem, ahol az 1991-év évmegnyitó ünnepélye volt. Fájt a szivem, és szememben könny szökött, látván a valdenos diákokat az újra dicsöséges magyar és egyetemi zászlót a teremben.. Mi miért nem tehettük így? Díszünnepség volt ez, nem csak a gyémánt és arany diplomásoknak, doktorátust szerzöknek, a cimzetes meghívott elöadóknak, vagy az új balekoknak, hanem nekem is, 39 év után. Jó volt hallani a balek eskütételt, a magyar himnuszt, s az ünnepi üdvözlö szavakat.

Gratulálunk Dr. Bódig József barátunk a diszdoktorátusodért, melyet ezen az ünnepségen adott soproni Alma Materünk. Te, a vadregényes Colorádói egyetemen tanítottál és onnan mentél nyugdíjba, de velünk voltál Vancouverben jóban, rosszban. Kivánunk örömteljes nyugdíjba vonulást és bízunk abban, hogy a kapcsolatod velünk is erösödni fog.

Tanítsátok az ifjúságot, hogy egyetemünk újra fölemelkedjen a világhírü egyetemek szintjére. A tudás, a tiszta erkölcs minden nemzetnek a legföbb támasza. Szerencsések vagytok Ti balekok, akik a balek esküt tettétek le. Én tudom ezt értekelni, hiszen én 7 évet éltem félelemben Sopron falai között.

Élvezzétek az elnyert szabadságot, melyért mi elkezdtünk harcolni 1956-ban, de Ti jutattátok végülis gyözelemre, hogy a szabad egyetemi oktatás újra lehetövé váljék.

Palkovics János
"aliász Palkó"

A nyár halála

Intett a nyár; -"Én lassan elmegyek,
Gyülnek fölém az őszi fellegek,
Utjara kel az énekes madár,
Fél, hogy élelmet itt már nem talál;
Sárgul a lomb és üres a határ."

Igy szólt a nyár: -"Munkám elvégezém,
Amit a tavasz készitett elém.
Bomló rügyekből lombot neveltem,
Izes gyümölcsöt bőven érleltem,
Emberek szivét vidámmá tettem."

"Forró lehelletem érlelt magot.
Gyermekek arca naptól barnitott!
Kivirágoztattam mezőt, kertet,
Megtermeltem az évi élelmet,
Faj a bucsuzás, de időm eltelt."

S elment a nyár, mint az öreg ember,
Ki sorsával szembeszállni sem mer,
Mert tudja jól, hogy ideje lejárt,
Mi rá volt bizva, mindent megcsinált,
Beken várhatja immár a halált.

Ősz-asszony eljött, el is siratta.
Szürke arcát köd-fátyol takarta.
Csendesen hulltak eső-könnyei.
A nyár sirhantját hideg sár fedi,
S rahullnak a fak holt levelei.

- . - . - . -

(Kenedinó, Király Ilona)

EMLÉKEZZÜNK.....

A selmeci szellem első soproni hagyományai közt az ágfalvi csatáról való évenkénti megemlékezés 1949-ig tartott. A hagyományok betiltásával ez az ünnepség is tilossá vált. Az 1990 november 4-i ünnepség, amely az 1956-ban szétszakított Alma Matert ismét eggyé kovácsolta, ismét lángra lobbanthatta a mécsest az emlékmű előtt, áldozva Szechányi Elemér és Mahatsek Gyula hősi halottak emlékének.

Az ágfalvi csata

1921-ig *nem volt példa a történelemben* arra, hogy két szövetséges, háborút vesztett ország között a győztesek területcsatolást kényszerítsenek ki. Az első világháborút lezáró abnormális politikai légkörben ez is bekövetkezhetett, mégpedig Nyugat-Magyarországon.

Az Ausztriával 1919. szeptember 10-én aláírt *Saint Germain-i békeszerződésben* a győztes antant hatalmak, a csehszlovák külügyminiszter, *Beneš* sugalmazására, Magyarország nyugati határsávjából *népszavazás mellőzésével*, 5055 km^2 nagyságú területet ítéltek az Osztrák Köztársaságnak.

Erről az 1920. június 4-én aláírt *trianoni békediktátum* II. részének 21. és 71. cikkelye is rendelkezett.

Az A és B zónákra osztott terület átadását az antant hatalmak soproni „Szövetségközi Tábornoki Bizottsága" 1921. augusztus 28-ára, illetve 29-ére tűzte ki. *A magyar hatóságok és a határőrség a területet kiürítették*. Az elcsatolás azonban olyan *országos felháborodást* váltott ki, hogy az *fegyveres felkeléshez* vezetett. A kiürített területre bevonuló osztrák csendőr-alakulatok a határvidék teljes hosszában *irreguláris fegyveres ellenállásba* ütköztek.

Az 1921. szeptember 8-án, csütörtökön reggel Sopront ól nyugatra, 6 km távolságban fekvő *Ágfalva* községnél lezajlott csata csak egyike volt a *sok összecsapásnak*, de a legnagyobb és a legjelentősebb kihatású. Legnagyobb azért, mert 450 osztrák csendőrt egy 100 fős magyar egység támadott meg és kényszerített visszavonulásra, legjelentősebb pedig azért, mert *a magyar győzelem megmentette Sopront az osztrák megszállástól.*

Azt irreguláris fegyveres ellenállás tette lehetővé, hogy olasz közvetítéssel 1921. október 13-án létrejöjjön Magyarország és Ausztria között a *velencei megállapodás*. Ennek alapján tarthatták meg Sopronban és Brennbergbányán 1921. december 14-én, és 15-én, a környező nyolc faluban, *Ágfalván, Balfon, Fertőbozon, Fertőrákoson, Harkán, Kópházán, Nagycenken* és *Sopronbánfalván* 16-án a népszavazást. Ez, amint ismeretes, *Magyarország javára* dőlt el.

Az ágfalvi csatát a Bányászati és Erdészeti Főiskola *frontot megjárt diákjai*, a „Főiskolai Tisztiszázad" tagjai szervezték és kezdeményezték. A főiskolások a közeledő cseh légiósok elől 1918. december 14-én azzal vezetten távoztak *Selmecbányáról* Budapestre. *Dr. Thurner Mihály* polgármester elévülhetetlen és történelmi jelentőségű érdeme, hogy Sopron 1919. március elején befogadta a főiskolát. Most az osztrákok miatt kellett volna újból tovább vándorolniok. Ezúttal *nem fogadták el a kormányutasítást, hanem fegyvert ragadtak.*

Az ágfalvi csatában a főiskolások *két halottat* vesztettek. Nevüket az utókor emlékezetébe vésse: *Szechányi Elemér* bányamérnök-hallgató és *Machatsek Gyula* erdőmérnök-hallgató. Mindketten 22 éves korukban adták életüket magyar hazájukért. A csata során elesett a szombathelyi 20 éves *Pehm Ferenc* is, akit egyenruhában, határőr szolgálata közben ért egy osztrák golyó. Az ágfalvi csata emlékműve Sopronban az Erdészeti és Faipari Egyetem botanikus kertjében 1931. óta áll. Tisztelet és hála azoknak, akik életüket áldozták a hazáért!

Az egykori politikai szenvedélyek már rég elcsitultak, *a szembenállást baráti együttműködés váltotta fel* a két ország között. Hét évtized múltán ideje lenne már, hogy a történelemtudomány művelői végre *tárgyilagosan* megírják a nyugat-magyarországi politikai és fegyveres csaták hiteles történetét.

Hábel György
okl. erdőmérnök

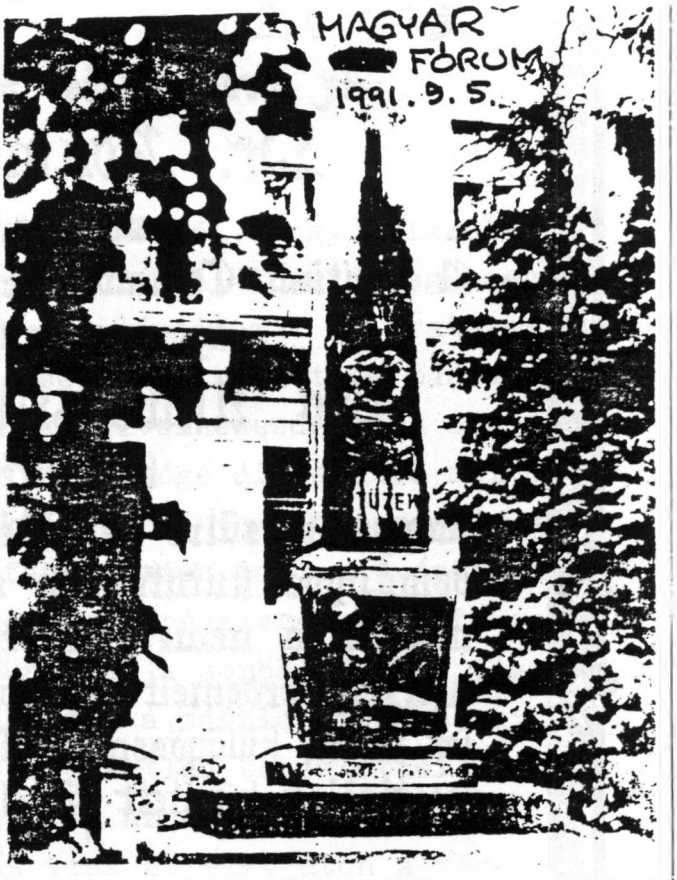

Az ágfalvi csata emlékműve Sopronban az Erdészeti és Faipari Egyetem botanikus kertjében

LOBENWEIN TAMÁS FELVÉTELE

No.: 3/1991

Mi, az Erdészeti és Faipari Egyetem Rektora, az Erdőmérnöki Kar Dékánja és a Faipari Mérnöki Kar Dékánja üdvözöljük az olvasót!

Az Erdészeti és Faipari Egyetem Tanácsa

Dr. Adamovich László

emeritus professzort,

A British-Columbia Egyetem (Vancouver, B.C., Canada)

nyugalmazott egyetemi tanárát,

Pro Universitate Soproniensi

kitüntetésben részesíti,

nagyra becsülve az erdészeti felsőoktatásban és a tudományos kutatásban nyújtott igen értékes teljesítményét, a nemzetközi együttműködés fejlesztésében szerzett érdemeit a felsőoktatás és a tudományos közélet terén, különösen az Erdészeti és Faipari Egyetem fejlesztéséért kifejtett figyelemre méltó közreműködését.

Sent említett határozatunk bizonyságául részére ezt az oklevelet ezennel átadjuk.

1991. September 11.

Dr. Winkler András
Rektor

Dr. Kovács Zsolt
Dékán

Dr. Kosztka Miklós
Dékán

TORONTO, 1991 October 23.

Kedves Laci !

A napokban értesültem Vancouverből, hogy Főiskolánk egy szép kitüntetéssel tisztelt meg Téged. Engedd meg,hogy ez alkalomból kifejezzem baráti jókivánságomat és gratulációmat.Kivánom,hogy a kitüntetéssel járó örömet és mások megbecsülését,még hosszu éveken át élvezhessed drága családod és barátaid körében.A Főiskola vezetősége dicséretre méltó, hogy Téged választott ki a megkülönböztetésre,aki mindég a legalkalmasabb voltál, elveid fenntartása mellett, épiteni a kapcsolatot a soproni és vancouveri részlegek között.

Mi öregek lassan kidülünk már a sorból.Nektek fiataloknak kell maradni, hogy vigyétek a zászlót tovább,amit együtt hordoztunk,jóban-rosszban önzetlen becsülettel. Meg kell alkudnunk az elmulással és az elfelejtéssel,ami együtt jár emberi sorsunkkal és visz az élet uton a végcél felé.De a végcélt senki sem ismeri.Egy azonban bizonyos - az Istem kezében vagyunk és Ő biztositéka annak, hogy életutunkon küzdelmek közepette is töretlenül haladjunk a tökélesedés beteljesedése felé.

Aglájámmal együtt mégegyszer gratulálunk,szeretettel köszöntünk Mindnyájatokat,Ilikének kezeit csókolom,Téged

ölellek,

„Roller Kolmán"

1991. augusztus 10., szombat Ára: 9,

A magyar erdészet jubileuma

Legyen továbbra is állami vagyon

A 125 éves *Országos Erdészeti Egyesület* jubileumi közgyűlésére tegnap délelőtt Sopronba érkezett *Göncz Árpád* és felesége. A köztársasági elnök gépkocsija 11 órakor gördült az Erdészeti és Faipari Egyetem központi épülete elé, ahol a vendégeket, a többi között, *dr. Tarján Katalin* a Környezetvédelmi és Településfejlesztési Minisztérium politikai államtitkára, *dr. Winkler András* rektor és *Schmotzer András*, az egyesület elnöke fogadta. A vendég és vendéglátói ezt követően kötetlen beszélgetést folytattak az egyetem múltjáról és jelenéről, az erdészet gondjairól, feladatairól. (A köztársasági elnök felesége ezen nem vett részt, magánprogramot bonyolított le.)

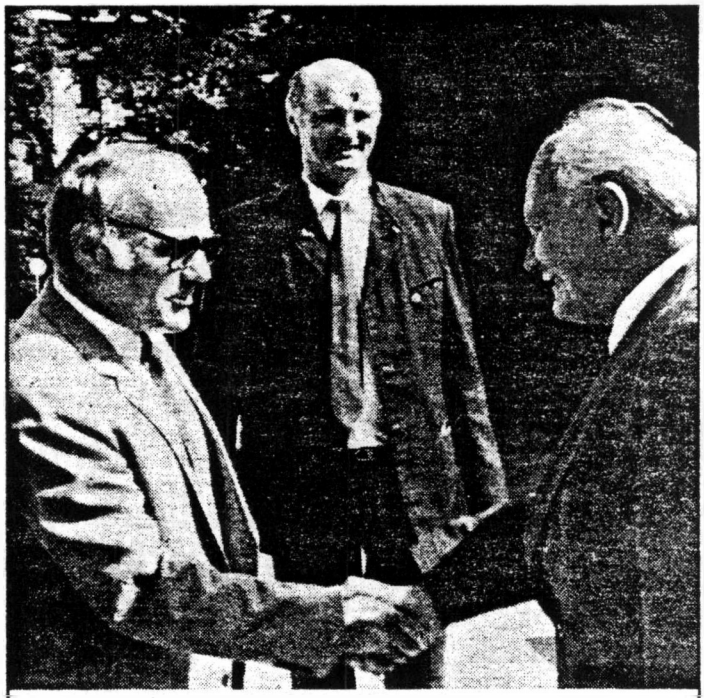

Göncz Árpád köztársasági elnököt, az ünnep vendégét Winkler András, az egyetem rektora köszönti Sopronban. Középen Schmotzer András, az Országos Erdészeti Egyesület elnöke.

Délután fél kettőkor kezdődött az egyesület közgyűlése a Sportcentrumban. Schmotzer András köszöntötte az egyesület helyi csoportjai képviseletében megjelent közel 700 tagtársát és a meghívott vendégeket, élükön Göncz Árpáddal és *dr. Gergátz Elemér* földművelésügyi miniszterrel. A 125. évfordulóra számos európai és hazai társegyesület is elküldte képviselőjét, és érkeztek delegáltak Ausztriából, Dániából, Finnországból, Franciaországból és Németországból is. Az eseményen megjelent *Hirschler Rezső* polgármester, valamint *Boros László* és *dr. Kertész Zoltán* országgyűlési képviselő is.

A megnyitót követő főtitkári szóbeli jelentésben *Barátossy Gábor* egészítette ki az írásbeli dokumentációt, hangsúlyozva, hogy a legfőbb feladat, a magyar erdészet fejlesztése, mert az ország területének 18 százalékát kitevő erdők gazdasági, társadalmi és környezetvédelmi jelentősége egyre növekszik. Új erdészeti politikát sürgetett, és kiemelte, hogy az erdőket nem szabad a vállalkozási szféra kezelésébe adni, hanem továbbra is *az állami vagyon részeként* kell kezelni.

Ezt követően módosították az egyesület alapszabályát, majd kitüntetéseket adtak át. (Bedő Albert-emlékérmet vehetett át régiónkból, a soproni erdészeti technikum immár nyugdíjas tanára, *dr. Jereb Ottó*.)

A tegnap délutáni program ünnepi megemlékezéssel és köszöntőkkel folytatódott. Lapzártakor szólalt fel – méltatva az egyesület tevékenységét – Göncz Árpád, majd felszentelték az erdésztársadalom zászlaját. *(Az elnök interjút adott lapunk munkatársának, amely a 2. oldalon olvasható.)*

H. F.

Vancouver és környékén járt a Rector Úr

1991 Szeptember 18-án délután 14:30-kor vendégünk érkezett Vancouverbe, Dr. Winkler András, a Soproni Erdömérnöki és Faipari Egyetem rectora. Ide utazásának az volt a célja, hogy jelenlétével bizonyítsa azt az elismerést és együttmüködést, melyet 1990 November 4-i ünnepi beszédében már hangsúlyozott, hogy Soproni Alma Materünk elismeri a Nyugati országokban szerzett diplomáinkat és egyenranguvá teszi az egyetem által kiadott diplomákkal. Szeretettel nyújtanak felénk baráti jobbot, ezzel is kihangsúlyozva az együttmüködést, egymás segítését.

Az itt töltött idöről az alábbi napló számol be:

Napló

Dr. Winkler András (helyett írta: aki tudta) napló jegyzetei:

Szeptember 18

Palkovics Jancsival együtt érkeztünk meg Vancouverbe. Adamovich L., Pászner L., és Kozák T., volt a fogadó bizottság. Kozákéknál lakom. Könnyü vacsora és egy hosszabb tengerparti séta után engedtek csak lefeküdni.

Szeptember 19

Városnézéssel kezdjük a napot. Tóni és Edit a kiséröm. Vacsora után probáljuk összeállítani ittlétem programját.

Szeptember 20

Reggel 8:30-ra Adamovich professzor jön értem, hogy füvel, fával, virággal, gombával is ismerkedjem a helyi egyetemi erdöben. Délután 2:30-kor az erdészeti fakultás dékánjával, Dr. Clark Binkley-vel találkozom hivatalában.

Szeptember 21

Szombat délelött tenisz. Kölcsön ruha, kölcsön cipö, saját lelki hozzáállás és küzdeniakarás. Jól elfáradtam. "Még nem álltál át" hangzott a vigasztaló szöveg. Délután 5:00-re Adamovichékhoz vagyok hivatalos vacsorára.

Szeptember 22

Vasárnap délelött folytatódik a tenisz. Kis pihenö után, szedelözködünk, mert Észak Vancouverbe megyünk Szanyi Laciékhoz vacsorára, pincelátogatásra. Az est csak azért ért véget, mert másnap korán folytatódik a program.

Szeptember 23

Már reggel 8:00-kor készenlétben állok, várom Pászner Lacit, hogy kivigyen MacMillan Bloedel Vállalat Kutató Laboratóriumába, ahol Szanyi Laci dolgozik. Sok tapasztalattal, mégtöbb írott-nyomtatott anyaggal megrakodva érek haza, hogy Kozákéknál résztvegyek a "Fiatalok vacsorá-ján". Egyetemünk két volt hallgatójával töltöm az estét. Szikrai Tibi és Varga Pali, mindkettö a doktorátusán dolgozik.

Szeptember 24

Kora reggel indulás Victoriába. Utitársam Palkovics Jancsi. Életem elsö nagy hajóùtja. Gyönyörü az út az "Active Pass"- on át. Sasok, sirályok, fókák is köszöntöttek. 11-kor az Empress Hotelba értünk, ami külön gyönyörü látvány egy látogatónak. Ebéd után a tengerpart, Upplands, a parlament épületet és wax múzeumot látogattuk meg. Az ùti kalauzom ismeri jól a helyeket. Este 5:00-kor a Victoriai Egyetem Faculty Club-ban, kiváló vacsora Vlaszaty Dönci rendezésében s a victoriaiak közül körülbelül huszan jelentek meg. Külön köszönet Vlaszaty Döncinek a hangulatos estéért. Kiss Tóth Jánosné (Erzsi) vitt vissza bennünket panorámás útakon az Empress Hotelba.

Szeptember 25

Reggeli után Vlaszaty Dönci barátunk vitt bennünket látványos útakon Mill Bay-ig, ahol Horváth Sándorral találkoztunk. Miután Sanyi bemutatta a fatelepé-t (Building Supply) a lakásán beszélgettünk. Bakos Tibor jött értünk, hogy tovább vigyen lakására, ahol felesége Magdi várt finom falatokkal ebédre. Majd Nanaimon át Port Alberni az irány, ahol Jandó Tibor várt ránk. Még aznap délután végignéztük a MacMillan Bloedel (MB) Vállalat Pacific Divizió Computerizált fürész üzemét. Hatalmas üzem, melyet 65 ember kezel. A rönknek lézer és röntgen vizsgálata, a pontosság - az osztályozás, csomagolás stb. külön látvány. Épitik a légszárító részt, melyröl mi csak nemrég hallottunk.

Koktél a teraszon Jandó Tibornál, és vacsora az öbölparti vendéglöben. Az öbölben a lazacok ezrével ugrálnak; várják a folyó duzzadását ahol ikráikat lerakják és helyet adnak a következö generációnak. Itt találkoztunk Varga Palival, MB Kennedy Lake Divizió managere, valamint Pendl Ferivel, a B.C. tartományi erdészet erdömüvelö kutatójával.

Szeptember 26

Reggeli után Jandó Tibor házigazdánk egy környékbeli kitermelésre visz, ahol tanulmányozom a rönkök bevonását vontató daruk segitségével. Micsoda gépezet, micsoda fölszerelések, rakodók, teher kocsik hatalmas terhelással. Ez nem igaz, ez csak álom ! A képek bizonyitják, hogy valóság. Jó lenne ezt egy tanulmányi úton bemutatni a soproni diákoknak.

Visszafelé megnézzük a Sprout Tó tüzoltó vizibombázó (Martin Mars) állomást, majd a tutaj szétszedö és osztalyozó telepet ahol a kis rocsók "bulldog" erövel tolják a hatalmas rönköket. Délben az ebédet Jandó Tibor barátunk készíti. Házi lazac készitményt eszünk és fölpakolt jó pár üveggel az útra is. Pendl Feri csatlakozik hozzánk. Ö visz a McMillan

"Cathedral Grove" parkba, ahol a Douglas-fenyö hatalmas példányai szinte az égig érnek (60-70 m magas és 150-250 cm. mellmagassági átmérövel). Ismét fényképp az igazolás minderre. Majd irány Nanaimo, és ujra a B.C. Ferry-n Horseshoe Bay-ig. A hajón 10-15 teherkocsi 2-3 autóbusz, 200-250 kocsi és utasai mennek a szigetröl a kontinensre a másfél órás hajóúton. Este 5:00-re haza kell érnünk, mert Jákóy Bandi fogta hal készül háziasszonyom konyháján.

Szeptember 27

Pászner Lacival, Palkovics Jancsival városnézés, híres vendéglök látogatása. Ebéd a Pan Pacific hotelban. Gas-town, régi városrész, majd a Pacific és Vancouver Centre látogatása. Hatalmas földalatti vásárló negyed, 640 üzletével és két szint földalatti parkolóval. Körülbelül 1 km² a föld alatt. Pompás üzletek, éttermek, stb. Estebéd a forgó toronyban "Top of Vancouver" étteremben.

Szeptember 28

Szombat délelött tenisz ! Magyar - kanadai páros mérközés. Magyar csapat: Orbay-Winkler, ellenfél: Kozák-Throuylton. A vereseg után sörözés Orbayval. Victoriából vártuk Vlaszaty Döncit, aki csak a kora délutáni órákban érkezett. Este 7:00-kor ünnepi vacsora a magyar "Szász" vendéglöben. Adamovich professzor itt kapja meg - ünnepélyes keretek közt - a Sorponi Erdömérnöki és Faipari Egyetem nemrég alapitott kitüntetését, a Pro Universitate Soproniensi oklevelet. Este 6:00-kor háziasszonyom kitöri a bokáját. Holnap müttel teszik helyre a csontvégeket.

Szeptember 29

Reggel tenisz. A déli órákban Orbayék felvisznek megnézni B.C. téli sportparadicsomát; Whistler-t. Majd Orbayéknál pizza vacsorával fejezzük be a napot.

Szeptember 30

Reggel 9:00-kor Jákóy Bandi szállit Hajdú Csabához, a Council of Forest Industries (COFI)-hoz, akik az itteni fakereskedés javát bonyolítják le és több mint 100 fakitermelö és feldolgozó vállalatot képviselnek. Délután 2:00-kor az egyetemi újság készit velem interjút. Fényképp is készül rólam a "Sopron" ház elött. Este 6:00-kor a háziasszony "Búcsúvacsoráját" Adamovich Ilike kénytelen fözni. Tóni a korház és közöttem osztja meg idejét.

Október 1

Witt Lajos bácsi és Menci néninél finom falatok és tea mellett folyik az emlékezés. A beszélgetés ebéd közben folytatódik Jablánczy professzoréknál. Délután találkozom Dr. Kerekessel - egy ujabb magyar - aki a Canadian Pulp & Paper Institute kutató intézet igazgatója. Edit hazajött a kórházból.

Október 2

A délelött hamar eltelik, csomagolok, kiszolgálom a beteget és igyekszem jókedvere deriteni. "A törlögumi dicsérete" cimü versem megtette a kellö hatást. Délután 4:00-kor klakkban-frakkban az egyetem elnökénél Dr. Strangway-nél van jelenésem. Kozák Tóni és Pászner Laci a kisèröim. Késö délután Tamási Miklóssal a vancouveri magyar rádióhoz megyünk. Egy rövid interjú készül velem. Este Palkovics Jancsi fözi a vacsorát, az Erzsébet Királynö Parkban lévö "Season in the Park" vendéglö segitségével. Csodás a kilátás a belvárosra, mesébe illö hely és kiváló vacsora.

Oktober 3

A repülés napja. Lazitásul még egy "utolsó" tenisz, majd egy kedves beteglátogató jóvoltából finom töltött paprika ebéd után számtalan whiskyvel probálom oldani a repülés okozta szorongást. Pászner Laci, Palkovics Jancsi, és Kozák Tóni a kisèröim a repülötérre.

Viszontlátásra Vancouver !

Beszámoló az 1991 es bálról:

Október 12 én tartottuk meg hagyományos bálunkat. Ötvennégyen vettünk részt ezen az összejövetelen. A vacsora kitünö volt, müvészies kivitelben amit a két Válóczy fiú állitott elö (hivatásos szakács és cukrász). Annak ellenére, hogy "Tiger" Kocsis Tibor, saját mücigányunk nagyon jó talp-alá-valót szolgált, mi jobban a beszélgetésre koncentráltuk erönket. Nagy öröm volt, hogy a sikeres bál után $ 501.12 nyeresége tettünk a Kapocs számlájára. A nyereséghez nem kis köze volt házigazdánknak, Ugrin Béla Plébánosunknak,(és a Magyarok Nagyasszonya Egyházközségnek) aki már évek óta bocsátja rendelkezésünkre a templom nagytermét nagyon jútányos áron, bál és más összejövetelek alkalmával. Hálás köszönet ezért Ugrin atyának; a jó Isten fizesse meg irántunk való jóságát. Nyereségünkhöz Szanyi Laci is hozzájárult. Laci, kívánjuk, hogy boros-hordóid sose száradjanak ki !

Az 1992 - es bál az októberi Thanksgiving Day weekenden lesz megtartva a Magyar Kulturális Egyesület házában. Mivel 5 év lejárt az utolsó nagyszabású rendezvény óta, reméljük, hogy megint viszont fogjuk látni azokat is akiket különben ritkán látunk.

Pendl Ferenc

Sopron

Homecoming 1991

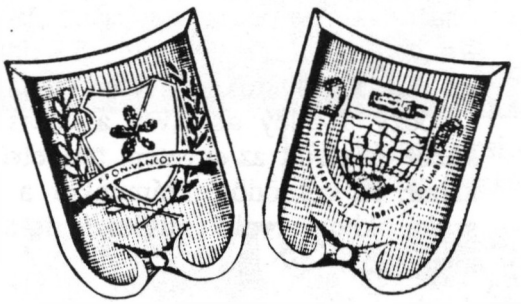

"34 years in Canada"

SOPRON ALUMNI

Abonyi A.
Adamovich L.
Agh M.
Ambach M.
Andody E.
Andre B.
Apt K.
Apt O.
Apt O.
Bajzak D.
Bakonyi N.
Bako J.
Bakos T.
Balatinecz J.
Balogh I.
Balpataki G.
Bandi P.
Barabas J.
Barakso J.
Baranyay J.
Batay J.
Bathy I.
Bella I.
Benko G.
Benyovits G.
Bige Z.
Bezeredi G.
Boa S.
Boda Z.
Bodig J.
Bogyai E.
Bolecz B.
Boncz E.
Bordulak Z.
Borovits F.
Borsos Z.
Budai G.
Bruckner J.
Csanyi E.
Csapo I.
Csaszar R.
Cserjesi A.
Csizmadia F.
Csizmazia J.
Csizmazia T.
Danczinger E.
Deminger K.
Dibuz J.
Dobozy I.
Draskoy G.
Farkas I.
Farkas M.
Fazokas F.
Fejes M.
Fekete R.
Ferdinand I.
Fodor G.
Fodor G.
Fonagy S.
Frey O.
Fulopp Z.
Fur K.
Fustos A.
Gaspar J.
Gerencser L.
Gogos F.
Gorgenyi B.
Gratzer M.
Grozdits G.
Gyongy E.
Gyongyosi S.
Hahn F.
Hajdu C.
Heder I.
Hegedus I.
Hejja A.
Hejjas J.
Hejjas K.
Herczeg E.
Hidasi I.
Hirczy B.
Hokhold F.
Homoky I.
Horvath E.
Horvath I.
Horvath O.
Horvath S.
Hudak J.
Huszar K.
Ilju G.
Illes I.
Jablanczy S.
Jakny E.
Jancsik K.
Jando T.
Jozsa J.
Jozsa L.
Juhasz G.
Jutasi B.
Kaffka P.
Kalmar L.
Kapitany G.
Kapuszta J.
Kassay V.
Kemes J.
Kerekes J.
Killan M.
Kiss-Toth J.
Kiss G.
Kiss J.
Kiss J.
Kiss Z.
Kiraly M.
Klima I.
Kocsis T.
Koczo M.
Kollay I.
Koller P.
Komlossy J.
Komondy G.
Koos B.
Kondor G.
Koran Z.
Kornya L.
Kosa Z.
Kovacs I.
Kovats M.
Kovats M.
Kozak A.
Krajczar E.
Kretai E.
Kurucz F.
Kurucz J.
Kuppan A.
Laczko A.
Lesko G.
Lovas L.
Magasi L.
Major R.
Marko I.
Markus G.
Matolcsi G.
Medveczky L.
Mihaly M.
Molnar J.
Nagy G.
Nagy M.
Nagy O.
Nagygyor S.
Nemeth J.
Nemeth L.
Nemeth L.
Nemeth Z.
Noviczky Z.
Nyers F.
Ocsko I.
Orloczi L.
Oroszlan J.
Orosz I.
Otvos I.
Pal L.
Palka L.
Palkovics J.
Palty C.
Pandak L.
Papp I.
Paszner L.
Pataki I.
Pech G.
Pendl F.
Penzes L.
Ping F.
Pinter L.
Popradi L.
Porpaczy L.
Prem B.
Puskas L.
Rab R.
Raboczi L.
Racz A.
Ravai J.
Redey J.
Rettalyi L.
Rethy S.
Rikli O.
Roller K.
Ronay S.
Ronyecz J.
Rupt L.
Satranyik I.
Salamon M.
Sebestyen I.
Selmeczy G.
Simon J.
Sinka G.
Sivak B.
Skorka M.
Somogyi E.
Soos J.
Spandli I.
Spuriga I.
Szablya J.
Szabo G.
Szabo T.
Szalamin G.
Szalkai A.
Szamosi G.
Szantai F.
Szanyi L.
Szarmes K.
Szasz I.
Szasz J.
Szauer J.
Szekessy L.
Sziklai O.
Szy F.
Szikszai K.
Takacs J.
Takaro L.
Tamasi M.
Tarnocai K.
Togel G.
Tolnai I.
Tormassy E.
Toth L.
Toth G.
Toth J.
Toth J.
Toth T.
Treso B.
Treso F.
Turmezei Z.
Tusko I.
Tutunoski K.
Vadai I.
Vajas I.
Varadi B.
Varga I.
Varga P.
Vari M.
Veres G.
Veres S.
Veto I.
Viszlai I.
Viszlai I.
Vlaszaty O.
Weidinger I.
Witt I.
Zoltay I.
Honorary Member
Waterland I.

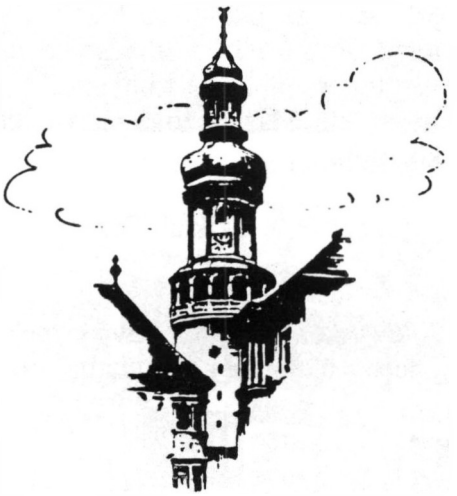

You are cordially invited
to the annual

Homecoming
of the
Sopron Forestry Faculty
of the
University of British Columbia

to be held at 6:00 in the evening
of **October 12, 1991** at the
Our Lady of Hungary
Catholic Church's
Banquet Room
1810 E 7th Avenue

Reception 6:00 p.m.
Dinner 7:00 p.m.
Dance 9:00 p.m. (Music by "Tiger")
Semi-formal

Adults $25.00 *RSVP by September 30, 1991*

Send your reply to:
Dr. L. Paszner
Faculty of Forestry
UBC
270 MacMillan Building
VANCOUVER, B.C. CANADA
V6T 1W5

Sopron alumni establish scholarship

In the winter of 1957, 300 Hungarians gathered on the steps of the UBC biology building to have their photograph taken. The group included 196 students, 29 professors and their wives and families who had fled their native land a few months earlier in the wake of Russian tanks sent to crush the Hungarian revolt of 1956.

The group comprised the entire student body and faculty of the Forest Engineering University of Sopron, Hungary, situated near the country's western border.

At the invitation of the Canadian government, they continued their studies at UBC, and 141 graduated from what became known as the Sopron

Sopron students in 1956

division of the Faculty of Forestry.

In 1961, the exiled students presented a plaque to UBC which today hangs in International House. It shows a pair of hands linked in friendship with the simple inscription, "UBC Adopted Sopron, 1956-1961."

Thirty years later, the Sopron alumni have established a scholarship, through the President's Fund, to bring a master's or PhD student from Hungary to complete his or her studies at UBC.

UBC professor Antal Kozak, one of the Sopron alumni, has visited and taught at Sopron in recent years. He says UBC's program is superior to European programs.

"The student who is awarded this scholarship will benefit Sopron University because of the tremendous experience he or she will take back," said Kozak. Even with the political changes in Eastern Europe, it will take many years before they can catch up with western technology."

Soproni ház a British Columbia Egyetem Területén

Az egyéves vándorlásunk után. amikor Vancouverben megnyílt a lehetöség, hogy ideiglenesen négy évre letelepedjünk, 14 családnak - Baranyay.Csányi,Jablánczy, Kollár, Pap, Roller, Szablya, Sziklai, Tuskó és Witt az oktatók közöl, továbbá Leskó, Orlóczy, Rédey és Sivák a házas diákok közül - sikerült az egyetem területén lakást kapni. Itt kezdödött számunkra a kanadai szokásokhoz való átilleszkedés angol nyelven.

Az ACADIA részleg ötévvel ezelött megkezdödött átépítése során sikerült megtalálni azt a lehetöséget, hogy az elsö évek mosollyal és könnyekkel tele eseményeinknek emlékére az egyik új épületet SOPRON HOUSE - nak nevezzék. Az épület 83 lakása az újonnan érkezett fiatal oktatók rendelkezésére áll ez év szeptembere töl. Az általunk felajánlott platánfa ültetése december 14 - én történt meg. Az ünnepség programját és az emléklap szövegét az alábbiakban közöljük.

Sziklai Oszkár

A következö oldalon lévö képek a platánfa ültetés ünnepségét mutatja be.

Witt Lajos bácsi, Csíszárné (Leskó Anna) és
Dr. Sziklai Oszkár platánfát ültetnek.

Az ünnepély résztvevõi a Sopron ház elõtt.

Sopron ház.

The President, the Chairman of the Board of Governors of
The University of British Columbia

and

The Chairman, the President, on behalf of the
Board of Directors of
UBC Real Estate Corporation

cordially invite you to a

Tree Planting Ceremony in Recognition of the Sopron Foresters who came to UBC from Hungary in 1956

Saturday, December 14, 1991 at 2:00 p.m.

at the front entrance of Sopron House

R.S.V.P.
Maggie Sanders
731-3103 telephone
731-2130 fax

UBC REAL ESTATE CORPORATION

Sopron House
2730 Acadia Road
University of B.C.
Refreshments served

AGENDA FOR TREE PLANTING CEREMONY IN RECOGNITION OF THE SOPRON FORESTERS WHO CAME TO UBC FROM HUNGARY IN 1956

Saturday, December 14, 1991 at 2:00 p.m.

Welcome and Opening Remarks from Maggie Sanders,
Executive Assistant, UBC Real Estate Corporation

Welcome from Kenneth M. Bagshaw, Chairman of
the University of British Columbia Board of Governors

Presentation by Ken Bagshaw and Maggie Sanders to Dr. Oszkar Sziklai

Welcome from Mr. Andre Molnar, Honorary Consul of the
Republic of Hungary to the Province of British Columbia

Tree planting by Professor Lajos Witt, and
Mrs. Peter Csiszar (née Anna Lesko)

Closing Remarks, Maggie Sanders

Reception in the Day Care, at the rear of Sopron House

UBC REAL ESTATE CORPORATION

The Sopron Foresters

For 200 years the Institution at Selmecbanya had graduated students but the Trianon Peace Treaty of 1918 drastically amended the Hungarian borders and Selmec became part of Czechoslovakia. The Selmecbanya University of Forestry and Mining was forced to relocate to Sopron within the new borders of Hungary.

Some 38 years later 220 Sopron forestry students fled over the Austro-Hungarian border after the Russians invaded Hungary in late 1956. They were relocated on the shores of Lake Wolfgang about 10 kms from their professors and families. While the group awaited word of their fate they resumed classes as best they could under the make-shift conditions. By late November of 1956 the decision was made to find a country willing to take the entire forestry faculty of students, professors and their families, a group totalling 300.

Application was made to 20 nations in Europe and North America. Rejections flowed in; some countries were willing to accept the Sopron Foresters but could not guarantee any financial support or jobs after graduation. Spirits were low and bad morale caused a long-term rift among the teaching staff. Hope came in the form of a British social worker and a former Hungarian minister, now a refugee worker in Austria. These two people brought the plight of the Sopron Foresters to the Under-Secretary in the Canadian Embassy in Vienna, whose initial reaction was one of surprise then doubt. However, Jack Pickersgill, the Minister of Immigration, gave the Canadian Government's approval within 24 hours. The Faculty of Forestry at the University of British Columbia had offered to adopt Sopron University's Faculty of Forestry Engineering en masse and guarantee its maintenance for 5 years allowing all the current students to graduate. Financing was to be provided through the generosity of the Powell River Pulp and Paper Company in Vancouver, owned by two Americans, Joe and Harold Foley.

The Sopron group left Europe en route to British Columbia via New Brunswick. A stay of 11 days in St. John was necessitated by a strike of the C.P. Rail workers. Four weeks were spent at Abbotsford air base and then the Hungarians, numbering 289, were moved to the camp at Powell River which became their home for 7 months until mid-September 1957. The group was a cohesive force in Powell River where they were isolated from the outside world. But the move to Vancouver for the start of U.B.C.'s academic year marked the end of Sopron's existence as an organized group - the big city meant that everyone was on his own.

At the time the Sopron Division joined UBC in September 1957 the Chancellor of UBC was Sherman Lett, the President Dr. Norman MacKenzie, the Dean of Forestry Dr. George S. Allen and the Minister of Education The Honourable Leslie R. Peterson.

It was on this very site, in old army huts, that the Sopron Division of the Faculty of Forestry from Sopron University began its teaching life in Canada. From September 1957 to May 1961 classes were taught in the old buildings that stood on this site. We have chosen to honour those brave freedom fighters who came to U.B.C. unable to speak English and thousands of miles from their homeland. They settled here bringing their wealth of forestry knowledge and their cultural heritage to enrich our community for which we are grateful. Special thanks go to Dr. Oscar Sziklai of the Sopron Foresters who was instrumental in this commemoration.

The Plane tree planted on December 14th 1991 by Professor Lajos Witt and Mrs. Peter Csiszar (nee Anna Lesko) is the progeny of the parent tree on the Greek island of Kos where Hippocrates, the father of medicine, taught 2400 years ago.

David W. Strangway, President Leslie R. Peterson, Chancellor

December 14, 1991

Scholarship enables Hungarian students to study at UBC

By ABE HEFTER

Next September, a new generation of students from the Forest Engineering University of Sopron, Hungary, is scheduled to begin arriving at UBC.

These PhD and Master's students will be able to complete their studies at UBC through a scholarship established by the President's Fund in the World of Opportunity fundraising campaign.

The money raised for the scholarship has come from Sopron University students who continued their studies at UBC after fleeing the Russian tanks that invaded Hungary 35 years ago.

The 141 students who graduated from what became known as the Sopron division of the UBC Faculty of Forestry include Antal Kozak, now associate dean of the faculty, and Laszlo Paszner, a professor in Forest Harvesting and Wood Sciences.

"The establishment of this scholarship is our way of giving something back to Sopron University and UBC," said Kozak.

"The students who complete their studies here will return to Hungary with a clearer picture of the global issues that affect forestry and sustainable development and the free enterprise establishment."

Paszner said it's crucial that the knowledge that these students gain at UBC be taken back with them to Hungary.

"This is at the heart of the scholarship," said Paszner. "These students must be committed to returning to Sopron so that the knowledge they've gained may be shared with the res. of the university."

The scholarship has been in the works for about a year. It was formally put in place when University of Sopron President Andras Winkler visited UBC last month.

"This is truly an historical occasion," said Winkler during his visit. "It's the first time a Sopron University official has visited Canada. I am tremendously impressed by the work being done by the Faculty of Forestry at UBC and the knowledge that will be acquired by my colleagues through this scholarship."

Photo by Media Services

Forestry Professor Laszlo Paszner, University of Sopron President Andras Winkler and Forestry Associate Dean Antal Kozak (left to right) in front of Sopron House.

The establishment of the scholarship is the latest link that ties these two institutions. One of the housing units built by UBC to help attract newly recruited faculty, librarians and management and professional staff has been named Sopron House. And at International House, there hangs a plaque that was presented to UBC by the exiled students in 1961.

It reads: "UBC Adopted Sopron, 1956-61."

The Sopron Scholarship is one example of faculty and staff initiatives that are part of the current Faculty and Staff Development Campaign at UBC. As part of this campaign, President David Strangway has provided the opportunity for donors to support a particular campus unit.

Donations can be channelled into a discretionary endowment fund for unit projects such as library acquisitions, scholarships, research projects and other initiatives. Unit heads and deans will determine the priorities with final approval from Dan Birch, vice president, academic.

Proposed projects should be sent to Dennis Pavlich, chair of the Faculty and Staff Development Campaign, as soon as possible.

"By providing flexibility at the faculty and department level, the President's Fund Faculty and Staff Endowment will strengthen UBC's ability to respond to change and pursue innovation," said Pavlich.

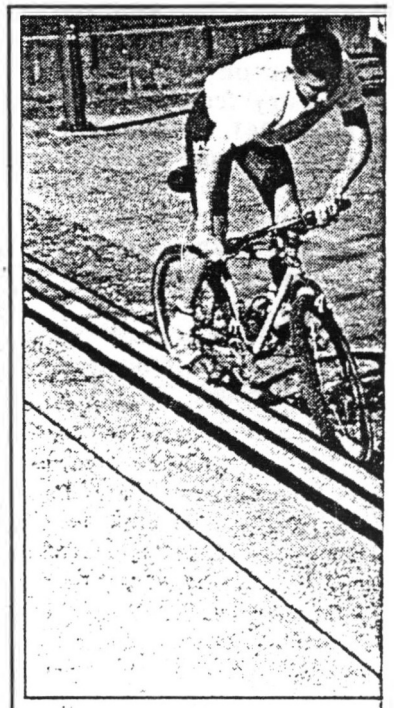

Fall has been slow in coming to weather. Enjoying the balmy we

Levèl a szerkesztöhöz ès hírek:

Tisztelt Szerkesztö Úr: Mivel az eredeti soproni csoport már lassan kiöregszik ès mivel magunkkal hozott ès itt szerzett dolgainkat az utókornak át szeretnè nk adni, javaslom, hogy a szülök próbálják a második generáció erdè szeket rábeszè lni, hogy kapcsolódjanak be csoportunkba, hogy idövel átvehessè k tölünk a hagyományokat ès íratokat, amik az utókor számára hasznosak lehetnek. Ilyenek pèldául: Jablánczy István, Bezerè dy Tim, Sziklai Pèter, Hèjjas Pèter, Kozák Róbert, Szauer Tamás ès mèg lehetnek mások, akikröl nem tudunk. Ha van valakinek vèlemènye erröl írjatok a szerkesztösè gnek (Palkovics J.).

Pendl Ferenc

Újabb nyugdíjasok:

Bezerè dy László ès Jandó Tibor 1991 június vègèn, Varga Pali ès Jákóy Bandi 1991 vègèn nyugdíjba vonultak. Kivánunk hosszú, egèszsèges ès örömteljes èletet mindnyájuknak.

„Kulacs" Sopronban Tanit:

Grátzer Miklós, aliász "Kulacs" meghívott elöadó a Soproni Egyetemen 1991 szeptember óta. Ezenfelül meg nèhány más magyar egyetemen is elöadást fog tartani. Kulacs, minden jót kívánunk.

Adamovichèk nagyszülök lettek tizedszer :

Adamovich Pèter ès Heather-nek 1991 nov.24 èn lányuk született, neve Kayla, (Khè lá) Marie. Ilikènek ès Laci bátyánknak ez a tizedik unokája. Az arány eddig hèt lány ès három fiú. Gratulálunk ès minden jót kívánunk Kaylának, szüleinek ès nagyszüleinek.

Szászèk nagyszülök lettek negyedszer:

Szász Ritának ès Brian-nak 1991 jan. 3-án lányuk született, kinek neve Olivia, Julianna. Julikának ès Pistának ö a negyedik unokája. Gratulálunk ès minden jót kívánunk Olivi-ának, szüleinek ès nagyszüleinek.

Gazdasági jelentès:

Pálka Laci pènztárosunk jelentè se szerint a kèt számlán a következö összeg található:

Cheking account	$ 1 124.09
Savings account	$ 500.65

Szász Pista, a Sopron Chronicle könyv intèzöje ès pènztárosa jelenti, hogy a könyv számlán $ 3 726.75 van.

Magyar Fesztivál Vancouverben:

A "Magyar Napok"-at átkeresztelték "Magyar Fesztivál"-ra, vagyis "Hungarian Festival" néven rendezik meg.
A Fesztivál helye: Plaza of Nations és B.C. Pavillon, Vancouverben.
A Fesztivál időpontja: 1992 szeptember 24, 25 és 26.
Baraksó János a förendezö és a soproniakat Józsa László elnökünk, valamint Takács József cserkész parancsnok képviseli (és még sokan mások, akik ezt még egyelöre nem tudják). A mieink székelykaput szeretnének faragni, amit késöbb a Magyar Társas Körnek ajándékoznának és a színpadot keretezné. A székelykaput yellow cedarból (a fiatalabbak yellow cypressnak ismerik) fogják faragni. Ez drága mulatság lesz, s ezért már most említem, hogy ne legyetek meglepve, ha legközelebb kalapolni (koldulni) fogunk egy rövid felszólítással. Ha valaki megajándékozna bennünket a szükséges fával, igazán hálásan fogadnánk.

Két ösztöndíjas a UBC-n

Furfangos módon és fifikás ésszel harcolta ki egy "Névtelen" kollégánk, hogy két volt soproni diák a UBC-n tanuljon tovább. (Ez még nem a keservesen gyüjtött ösztöndíj alapból van). Vannak akik keveset beszélnek, de annál többet cselekednek. Köszönet néked Névtelen barátunk akuliszák mögötti munkádért.

Varga Pál tovább tanul a UBC-n

Nem a mi volt negyedéves Varga Palinkról van szó, hanem egy fiatal Sopronban végzett erdömérnökröl. Pali elhatározta, hogy régi barátunknál, Dr. Karel Klinkánál mászterolni fog, vagy talán még a doktorátust is megszerzi Ökológiából. Pali, sok szerencsét kívánunk a tanuláshoz ! Ne felejtsd el, hogy sokan vagyunk itt, akik tanácsodra vagy segítségedre lehetünk és hogy mi is átestünk a nyelvtanulás nehézségein. Isten hozott közénk.

Szikszai Tibor Mászter elött áll

Szikszai Tibor hamarosan el fogja érni a "Master" fokozatot Dr. Valery LaMay felügyelete alatt. Tibor tárgyköre statisztika és "computer" programozás. Sok sikert kívánunk, Tibi !!

Szuhánszki János a Queen Charlotte Szigetein

Szuhánszki János néhány évvel ezelött végzett Sopronban. Most a Coast Forest Management Vállalatnál dolgozik Sarolta Királynö Szigetein. János kollégánk megjelent az 1991-es soproni bálon és elnökünk bemutatta a jelenlévöknek. Kívánunk sok sikert új hazádban és reméljük, hogy mint Sopron hü fia erösíteni fogod kapcsolataidat az idösebb firmákkal itt Kanadában.

Elvesztek...!Keresem a - "Tettest!!"

Tudatom a Kedves Olvasóval, hogy 1 évvel ezelött még megvolt....!

Létezett 2, azaz kettö darab nyomatékosító szónak szánt "IS"em, 10 pontom, 17 vesszöm, 2 felkiáltó jelem,-" kommUnizmus, szerveZkedés"-szavam. Továbbá, az esö nem-" ült "-a nyakunkba, hanem hullt.

A keresett szellemi gyermekeim valóban léteztek. Lekoppintottam öket az írógépemen, tehát életre keltek, hogy aztán nyomtalannul eltünjenek, vagy hibásan íródjanak le a Kapocs Újság múlt évi hasábjain.

Pedig a kettö - IS -em.. hittem, érzésem, meggyözödésem...mi több...tanult tanítói szakmám szerint értelmet, hangulatot adtak egy címnek. Igy hangzott:-" Azért IS piknik, azért IS Szászék, ha nem is a -" megálmodott."-Tévedtem talán? Stílusérzékem elhagyott volna itt a Csendes-óceán partján? Ugyanis, ismeretlen kezek, ismeretlen indittatással, az erdészek lapjában-" Azért A piknik, azért A Szászék, ha nem is a -" megálmodott."-címen jelentették meg eszmefuttatásomat -" Rákóczi, Kossuth, késöi, vancouveri unokáiról."

Az -" elkövetöt "- 1 év óta keresem. Szerencsére nem találom. Szivesen letérdepeldetném egy magyar helyesírási és értelmezö szótárra ! Közben szivesen magyarázgatnám, hogy térdepelés, vezeklés után. nem szégyen azt gyakorta forgatni. Söt, KELL az eddigi nívós, remélhetöleg hosszú, szép életet átívelö KAPOCS szerkeSZtésekor!

Szívböl remélem , hogy -" figyelmeztetö - szavaim, melyek az erdész újság szinvonalának megörzése érdekében íródtak, jószándéku megértésre találnak !

Vancouver, 1991. decemberében

Endrödy Piroska

Piroska; a következö sorok egy volt tanárunk megjegyzései:
"Sajnálom, de nem ülök ujra az iskola padba. Mi nem térdepeltünk, hanem körmöst kaptunk nádpálcával ! Még most is sajog.
1926 Eszterháza, Kisiskola - Haydn hajdani lakása alatt."

A következö oldalon lévö képek Dr. Winkler András vancouveri naplójához tartoznak.

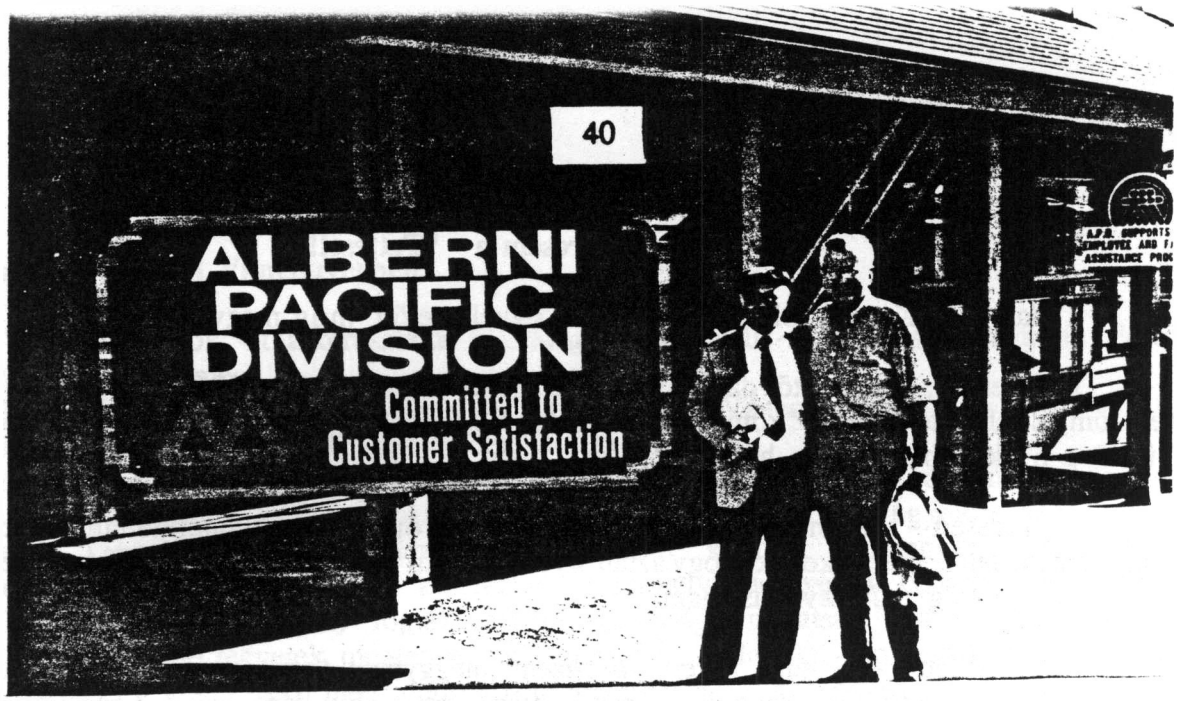

Dr. Winkler András és Jandó Tibor az MB fürészüzem előtt.

Dave Blake főmérnök, Jandó Tibor és Dr. Winkler András egy fürészüzemet látogatnak.

Dr. Winkler András a rönkök vontatását és rakodását tanulmányozza.

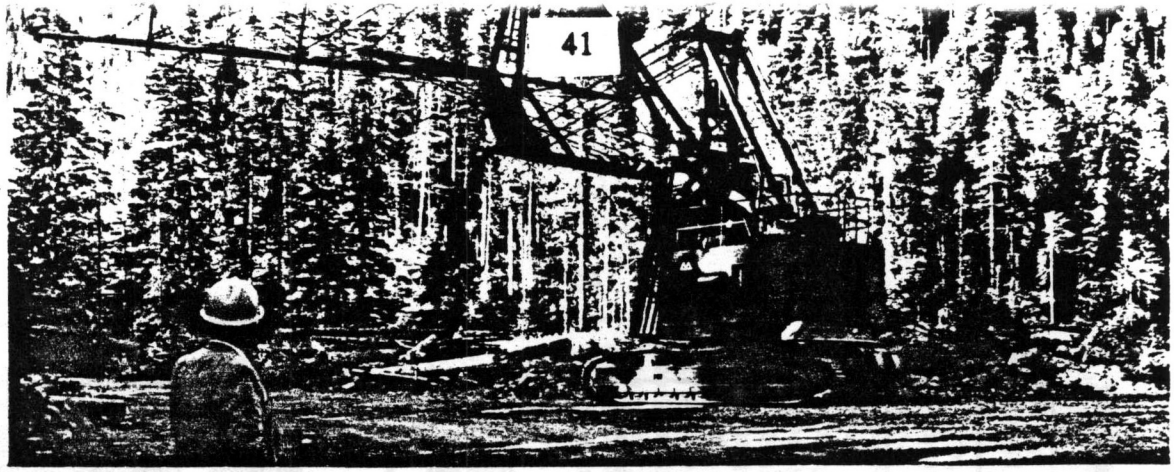

Vontató daru.

Dr. Winkler András és Jandó Tibor egy vágás területen.

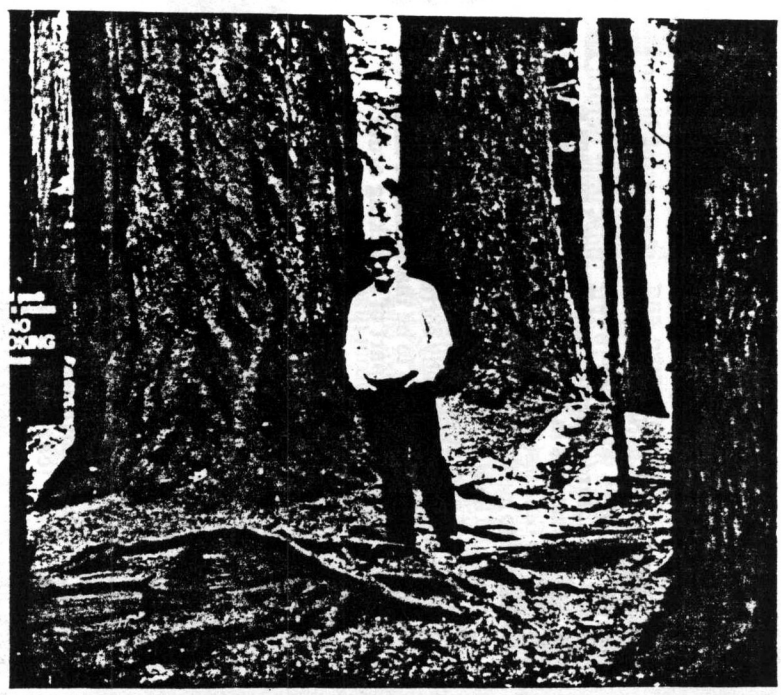

Dr. Winkler András a MacMillan Parkban egy Douglas - fenyö tövében.

THE VANCOUVER SUN

Op/Ed

FOOD

Pass the chlorophyll, please

Eating meat is Bad For Us. Soon, eating plants will be Bad For Us. Well, there's nothing else for it . . .

By JOSEPH BAKO
. . . Vancouver freelance writer

PONDERING Alicia Priest's depressing piece on animal abuse in the May 18 *Saturday Review* and Trevor Lautens's laments in his capacity as the World's Guiltiest Carnivore (May 23), it occurred to me that in the battle for animal rights far more could be at stake than steak. We may have to give up eating altogether before the war to make us morally upright and politically correct is over.

Our moral dilemma seems to be that while we find killing repugnant, we are part of a pecking order known as the food chain, in which one living thing has to prey on another to survive. Meat-eating animals feed on plant eaters, and humans feed on plant eaters and plants.

Plants, of course, can make their own food. Plant leaves contain chlorophyll, the green compound that converts carbon dioxide and water with a dash of sunlight into carbohydrates and oxygen through a process called photosynthesis.

Although mankind could have lived on plants alone, our early ancestors took to eating meat with gusto. Meat is rich in protein and fat which, along with carbohydrates, are listed in my medical encyclopedia as the three main constituents of a healthy diet. The initial impetus to try meat must have been hunger, but it was that irresistible temptress, taste, that

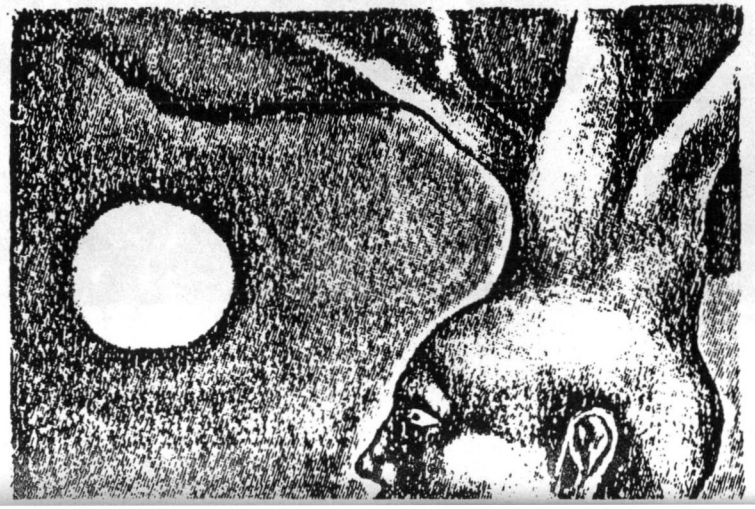

"In the battle for animal

encyclopedia as the three main constituents of a healthy diet. The initial impetus to try meat must have been hunger, but it was that irresistible temptress, taste, that hooked us on it.

I confess, I am also a meat lover. I got really spoiled in the '60s working in logging camps on northern Vancouver Island. There we had meat every day and steak that overhung the plate once a week. I have revelled in the base, bourgeois habit of eating meat ever since and, worse, I want to continue.

Lately, however, the more visionary animal rights advocates began to preach the sanctity of animal life. Animals, they say, have intelligence, emotions, perhaps even souls, and mankind's million-year-old custom of eating meat is both unhealthy and immoral.

They cite the world's longest average life expectancy, 77.2 years for the Japanese on a carbohydrate-dominated diet, as proof that meat is bad for me. But I take comfort in the 76.8-year average life expectancy the Swedes squeeze out of protein-rich diet. I consider giving up 0.4 years for the privilege of eating meat one of life's better trade-offs.

Still, those visionary animal rights advocates want me to fall back on a vegetarian diet. Unfortunately, I find eating salad and veggies a chore. I reluctantly accept that they are good for me, but I don't like their taste and they don't wash down well with Kokanee.

Besides, taste "like armpits" could be the least of the vegetarian concerns. Plants are also feeling, emotional, perhaps even spiritual beings, if authors Peter Tompkins and Christopher Bird are to be believed. Their 1974 bestseller, *The Secret Life of Plants*, is a persuasive account of the astonishing abilities of plants, and the physical, emotional and spiritual connection between plants and humans.

True or not, one can only wonder how long before visionary plant rights advocates surface to tell us that eating plants is just as licentious as eating animals, and rub our noses into the moral equivalence of veal and bean sprouts.

Fancying to be a bit of a visionary myself, I mused about what plant rights advocates might suggest as mankind's next fallback position to feed itself. Perhaps we humans would have to develop chlorophyll in our skin and learn to photosynthesize.

> "...in the battle for animal rights, far more could be at stake than steak. We may have to give up eating altogether before this war is over."

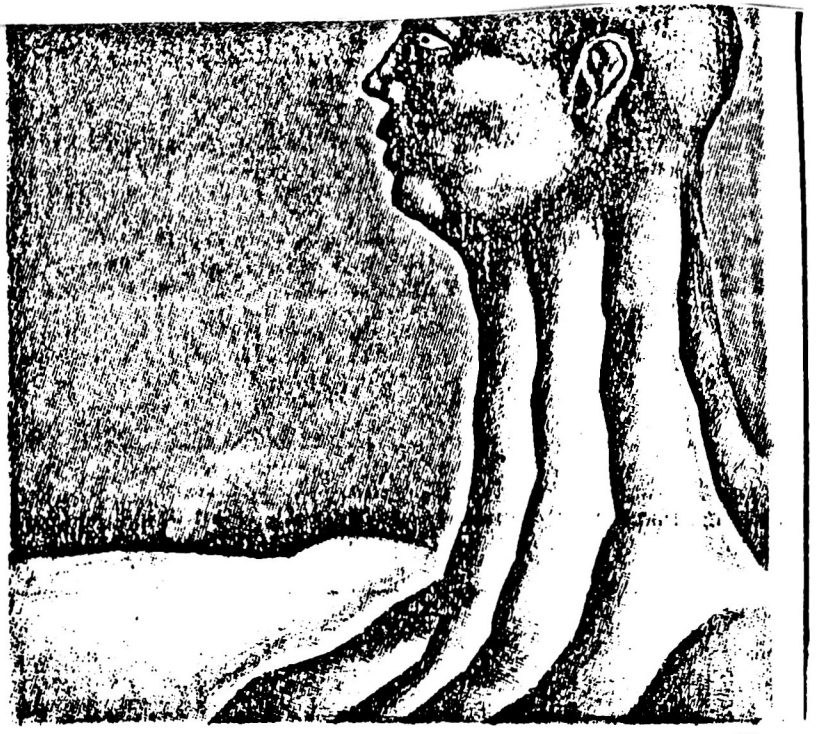

PAT LEIDL

If genetic engineering and biotechnology could give us plant-like self-sufficiency, we could inaugurate a new world order where humans would not have to impose on other living things at all.

Implementing so revolutionary an idea would, of course, alter our lifestyle dramatically. First, we would be green. In the summer sunshine, nudists could feast while the prudish would go hungry. In winter, the rich would migrate to Florida to photosynthesize in the sun, while we working stiffs would hang out in tanning salons with Gro-Lights and carbon dioxide piped in.

There would be some advantages, though. Exhaling pure oxygen would be the end of bad breath, and the global environmental benefits are obvious. Discrimination by skin color would be difficult when even the rednecks are green. To be also politically correct, we could join the Green Party and save on campaign buttons. On a lighter note, "little green men" jokes would obviously have to go.

Oh yes, we would, of course, have to give up taste when we give up eating. Weaning us off solids would likely take a cultural revolution, political re-education, a new Prohibiton and a War on Food.

Some say all that would be chicken feed and small potatoes for being morally upright and politically correct.

Well... perhaps. But would it be any fun?

MacMillan Bloedel Limited

KINGCOME NAVIGATOR RECEIVED 44 NOV 1 - 1991

INTER-OFFICE MEMO

TO: ALL MANAGERS
B. C. DIVISIONS

FROM: W. N. CAFFERATA **AT:** ALBERNI WOODLANDS **DATE:** OCTOBER 25, 1991

SUBJECT: RETIREMENT - TIBOR JANDO

COPIES TO:

Tibor has ended his career with MacMillan Bloedel on a very positive note. He recently completed a project of identifying high value inaccessible wood within our Region and has now seen his recommendations acted upon as Sproat Lake Division is harvesting high value fir by helicopter in the Taylor River area.

Thirty-five years ago Tibor came to Canada with many of his classmates and professors from the Sopron University in Hungry.

His first job in B. C. was with the Alice Lake Logging Division of the Powell River Company on Harbledown Island. When he graduated with his forestry engineering degree from the University of B. C. in 1959, Tibor joined our Company at Franklin River Division as an engineering assistant. As he assumed broader engineering responsibilities, he transferred to the Kennedy Lake Division and then the Queen Charlotte Division where he was appointed manager in 1967. Since that time he has held a number of senior management positions within our woodlands organization throughout the Company, including responsibility for managing the Chemainus, Franklin River and Sproat Lake Divisions.

Tibor recently recounted that the friendships he made during his early days at Franklin River established a relationship with MacMillan Bloedel that will last throughout his lifetime.

In 1966, Tibor's wife Magda came directly from Hungry to the Queen Charlotte Island. Except for a short period in Nanaimo, they have lived and raised their family in Port Alberni.

Tibor looks forward to participating in community activities during his retirement. He has already been an active member of the Strong Communities in the '90's Committee which is having a very forceful impact on Port Alberni.

The Jandos enjoy th ir cottage on Gabriola Island, but Port Alberni will continue to be their home town.

I am sure that everyone joins me in wishing Tibor and Magda a long, healthy, active and challenging retirement.

W. N. Cafferata

WNC/wdw
TIBOR

Erdőbecslés az ősrengetegben

Ahogy öregedünk mindig többet es többet foglalkozunk multunkkal. Ez talán az oka, hogy most egy kis időre én is visszapillantok a multba, éspedig erdőmérnöki pályafutásunk kezdetére. Egy kezdethez amely a legtöbb esetben nehéz volt de kalandokban ritkán volt hiány. Legtöbben közülünk talán már rég elfelejtettük kezdeti nehézségeinket és a sokszor kalandos életünket. Mivel én naplót vezettem és azóta egy könyvben is megirtam a régi történeteket igy könnyen vissza tudom idézni a nevesebb eseményeket.

Az egyik ilyen esemény egy erdőmérési és erdőbecslési táborozáshoz fűződik a Vancouver sziget vadromantikus erdőrengetegében. Közüllünk sokan részesultünk hasonló élményekben mert hasonló munkakörben dolgoztunk különböző vállalatoknál. Én egyike voltam a kb. 40 személyes soproni erdész csoportnak amely hűséges alkalmazotja volt a **Forestal** erdészeti tanácsadó vállalatnak. Forestal különösen kedvelte a soproniakat, mert ha nehéz feladatot kellett elvégezni a soproniakra mindig lehetett számitani.

Igy történt, hogy 1959 november elején a főnököm behivatott az irodájába. Ez magában talán nem is volt olyan különös esemény, de amikor kezde dicsérni teljesitményeimet mindjárt tudtam, hogy valami új feladat vár rám. A dicsérés volt általába a jele egy nehéz kiküldetésnek.

Nem sokáig kellett várnom mire igy folytatta a beszélgetést: "Fülöp, van egy kis erdőmérési projektunk. Egy kb. 3,000 hektáros erdőterületről kell szintvonalas térképet és fatömeg becslést készitени. Mivel a feladat sürgös, még ebben az évben el kell végezni." Mindjárt arra gondoltam, hogy az évszak igen kedvezőtlen egy ilyen kiküldetésre. De gondolkodásra nem volt sok időm mert folytatta tovább mondokáját: "A project elinditására téged és Bölecz Bélát választottam ki mivel ti kiválló munkát végeztetek a korábbi kiküldetéseteken és legalkalmassabbak vagytok erre a feladatra. Értesitsd Bélát erről és keszüljetek fel rá".

A főnök utolsó szavai igy hangzottak: "Szedjétek össze a szükséges felszerelést, beleértve a sátort. Vigyetek elég élemiszert magatokkal, hogy két hétig kibirjátok. A csoport többi tiz tagja majd hozza a többi felszerelést és utánpotlást két hét mulva amikor követnek benneteket Kyuqout vidékére."

Mindez rendben is lett volna de hamarosan kiderült, hogy se Bélának se nekem fogalmunk sem volt, hogy Kyuqout hol van. Az is kiderült, hogy még a főnökünk sem tudta. Hosszas kereskgetés után végül megtaláltuk a térképen a Vancouver sziget nyugati partvidékén egy keskeny öbölben. Fekvése nem volt

jó jel számunkra. Tudtuk az a vidék nagyon hegyes, esős, távol van a civilizációtól és nehéz megközeliteni. Csak kis repülőn vagy hajón lehetett elérni.

Két napon belül el is készültünk az utra. Különjáratu repülőn könnyen eljutottunk Kyuqoutba, de a térképünkről kiszámitottuk, hogy a tulajdonképpeni munkahelyünk még onnan kb. 30 kilométerre volt.

Amikor Kyuqoutnál a kis repülönk csonakjai vizet értek a kis idián halász falunak szinte minden lakósa kirohant a tengerpartra és nagy lelkesedéssel köszöntöttek bennünket. Hamarosan kiderült, hogy hasonló alkalomnak ritkán voltak részesei.

A tömegből egy jó alkatu "fehér" ember is előkerült akit mindenki Billnek szólitott. Bill igen barátságosan fogadott benünket. Lelkesedéséből mindjárt tudtuk, hogy érzi érkezesünk biztos fog üzleti alkalmat nyitni számára. Ambicióiról nem tévedtünk, mert hamarosan kiderült, hogy ő volt a falu polgármestere, postafőnöke, étterem, szálló és halászhajok tulajdonosa.

Amig a repülőről kirakták felszerelésünket Bill meghivott bennünket egy kávéra. Ez adott Bill-nek egy kis alkalmat, hogy kielégitse kiváncsiságát küldetésünkkel kapcsolatban. Talán reménykedett is valami féle üzleti kapcsolat kiépitésére is. Természetesen mi is számitottunk segitségére végleges célunk elérésére. Ezért kértünk is tőle utirányt és támogatást.

A kiteritett térképünkön megmutattuk küldetésünk célpontját. Célpontunk észrevehetően izgalomba hozta Bill-t. Nyomban meg is jegyezte: "Ha nem tévedek ti biztos ásványkincs kutatok vagytok." Ez a megjegyzés természetesen téves volt, de mi nem tagadtuk. Tudtuk, hogy ásványkincs mindenfelé található, különösen olyan "szűz" területeken ahol mi sokszor megfordultunk. Emiatt mi nyiltan kifejeztük érdeklődésünket ásványkincs kutatással kapcsolatba. Persze ezt azért is tettük, mert alkalmat adott az új ismerősünk ugratására. Béla hasonló alkalmat ritkán mulasztott el, mert mestere volt az ugratásnak. Persze engem sem kellett noszogatni, hogy résztvegyek benne.

Bill szorgalmassan traktált bennünket étellel és itallal, de többet távol tartotta magát mint közelünkben. Amig az ajtó mögul füllelt, Béla és én termeszetesen a kutatási strategiánkról beszélgettünk. Visszatérései alkalmával mosolya mindig jobban szélesedett. Az agyában valoszinü a dollár szerzés lehetősége gondolatai peregtek. Mondani sem kell, hogy mi is élveztük a vad történetünk hatását.

Végül felfogadtuk Bill egyik hajósát, hogy vigyen el bennünket a kiküldetési helyünkre. Vizi kalauzunk állitotta, hogy jól ismeri a vidéket és minden probléma nélkül megfogja találni a kivánt területet. Igy búcsut intettünk Bill-nek és hamarosan motorcsonakunk száguldott is a viszonylag

keskeny és kacskaringos öbölben kelet felé.

Hamarosan egy egész sor szigetet hagytunk magunk mögött a csonak mindkét oldalán. Az egész út egy vad labirintusnak tünt. Béla és én reméltük, hogy a vezetőnk ismeri az utat. Azt is reméltük, hogy hajótörésben nem lesz részünk, mert onnan talán sohasem lesz alkalmunk kijutni.

Az öböl magas és romantikus hegyekkel volt körülvéve. Ahogy haladtunk ezek a hegyek fokozatosan magasabbnak és gyönyörübbnek tüntek a csonakról. Mi természetesen ennek nem nagyon örültünk, mert tudtuk, hogy hamarossan ezekkel a hegyekkel és az alattuk lévő dús növényzettel nekünk majd meg kell birkoznunk.

A három órahoszas csónak utunk végre elérte célpontját. A légi fotokon azonositani is tudtuk a vidéket amely egy igen nagy megkönnyebbülést jelentett számunkra. Az öböl egy kiugró részén kikötöttük a csonakot és hamarossan nekiláttunk egy megfelelő táborhely létesitésére.

Csodák csodájára a hatalmas fák és bozotok rejtekei között megleltünk egy fa-kabint. Mi mindjárt tudtunk, hogy a kabin sokkal jobb szálláshelyet fog biztositani a hüvös és esős őszi időjárás ellen mint a kis sátraink. Ezért mindjárt el is foglaltuk a kabint.

A kabin viszonylag jó karban volt és fel is volt szerelve egy tűzhellyel főzésre, asztallal, padokkal és polcokkal. Előző lakosa még tüzifát is hagyott hátra. Természetesen tüzifából ezen a vidéken nem volt hiány és motor-fürészünk is volt tűzifa apritására.

Egy kis takaritas után a kis kabinunk igen kényelmes lakhelyet igért a körülményeinkhez viszonyitva. Közben egy kicsit elgondolkoztunk azon hogy a kabin hogyan kerülhetett arra az elhagyatott és elszigetelt vidékre. De gondolatainknak hamarossan véget vetettünk és csak örültünk, hogy valaki odaépitette.

Berendezkedesünk után mindjárt nekiláttunk a környék felderitésére. A térképünkön megállapitottuk, hogy szállásunk a munkahelyünk legnyugatibb részén feküdt. Hamarossan azt is láttuk, hogy egy viszonylag szük völgyben voltunk es kétoldalt égbenyuló hegyek diszitették a vidéket. Területtünk felnyult magasan a hegyoldalakra is. A hegyek ellenére a vidék hatalmas fákkal volt boritva. A több mint 6,000 mm évi csapadék hatására elég sok fa még a 80-100 méter magasságot is elérte. Természetesen a ködös és esős időben nemcsak a fák nőttek hanem az alattuk lévő bozót és gyom is. Az utobbi eléggé gondba ejtett bennünket mert tudtuk, hogy ez nagyban fogja hátrálni térképezési és fatömeg becslési teendöinket.

További terület szemle után rábukkantunk egy második kabinra is. Elég közel az elsőhöz. Ez is jó karban volt. Ennek konyha felszerelése nem volt és igy hálóhelynek jelöltük ki. Ebben is volt egy használható kályha amely biztos

jó szolgálatot fog tenni számunkra az elkövetkezendő hetekben.

A legközelebbi felfedezésünk egy bokorban rejtett kis csonak volt. Ez különösen felviditott bennünket, mert a tenger öből mélyen benyult a területünkre és igy még hasznunkra is válhat. A csonak viszonylag kicsi volt. A tulajdonosa valószinü csak egy-személyesre tervezte. Ennek ellenére mindketten beleültünk és mindjárt ki is probáltuk. Csak egy arasznyi deszka maradt a viz felett, de mivel az öből vize csendes volt ez nem aggasztott bennünket.

A kalandos első napunk végét a következő napok munka tervezésére szenteltük. Első feladatunk a terület határvonalainak felmérése és megállapitása volt. Ez egy több kilometeres bozot vágást, sok mérést és hegymászást jelentett. Persze mi ilyen feladatoknak részesei voltunk korábban is. A határvonalak kitüzése után a területett fel kellett szelni egy 100 méteres kereszt-hálozatra a szintvonalas térkép és fatömeg becslés elősegitésére. Mi tudtuk, hogy a feladat nem új, de a terület igen. Mi azt is tudtuk, hogy pár héten belül megfogjuk ismerni a terület minden zúgát. Ki tudja? A nehezségei mellett talán további kalandokat is fog igérni.

Igért nehézségeink hamarossan valóra is váltak amikor 3-4 méter magas "salmon berry" mint egy fal állta el utunkat. Szerencsére ez a vadnövény csak a völgy fenekén élt. Igy hamarosan átvágtunk rajta a szoszoros értelmével a kardszerü "machete"-inkkel. Korábban már jól megtanultuk ennek a primitiv szerszámnak a forgatást és izmaink is edzettek voltak hozzá.

A "salmon berry"-t a sziklás és vadromantikus hegyek követték. Elöször csak kissebb emelkedőkkel, de később mindig meredekebbekkel. Lassan, de szisztematikusan ezeket is hatalmunkba keritettük nap-nap után.

A terep nehézsége mellett állandoan küzdöttünk a sürü ködděl, hüvös és igen esős éghajlattal, széllel, a tengeri árral, a folyóval, vadállatokkal és a halakkal. Talán a legnagyobb hatást a sötét és komor időjárás gyakorolta ránk. A napot akkor láttuk utoljára amikor letelepedtünk és nem nagyon igérkezett kibujni a közeljövőben sem.

Életünk egy kicsit felvidult amikor tiz kollégánk csatlakozott hozzánk. Köztük Spuriga Pista,évfolyamtársunk is. Sőt magukkal hozták a reszkedő kezü Arnit is aki korábban is szakácskodott számunkra. A szakácsnak örültünk talán a legjobban mivel ez feoldott bennünket főzési gondjainkból.

A mindennapi munka akadalyait lassan megszoktuk, de a közlekedés a munkahely és a tábor között mindig nehezebb lett mert alogy haladtunk a munkával fokozatossan távolodtunk a táborunkktol. Napi 2-3 kilométeres nem termékeny út sok időbe tellett és fárasztó is volt. Ennek könnyitésére több módszerhez folyamodtunk.

Természetesen a völgyben volt a leglogikusabb a közlekedés. Ezt azonban a korábban említett "salmon berry" vastagon fedte. Ösvény vágás fáradságos lett volna. Igy választani kellett a bokrok közötti, feletti vagy alatti utvonal között. Érdekes, hogy sokszor a bokrok alatti utat választottuk.

Hamarosan rájöttünk, hogy a helybeli medve állomány "alagutakban" közlekedett. A medvék mesterien átfurták a bokrokat és jól járható ösvényeket készitettek. Csak az volt a baj, hogy nem a hátsó lábukon menetelve készitették ezeket hanem négy lábon. Emiatt használatuk alkalmával mi is visszafejlődtünk négylábuvá. Ez nem is volt olyan nagy probléma, mint a véletlen találkozás egy szük kanyarban az alagut tulajdonosaival. Szerencsére erre nem került sor.

Sok esetben a folyó medencét használtuk ösvényünknek. Ahol a folyó nem volt mély ez be is vált. Habár a viz a gleccserekről folyt és igy borzasztó hideg volt. Derékig érő és dermesztő hideg vizben nem volt kényelmes a gyaloglás, de sokkal gyorsabb volt mint a másik lehetőségek ajánlottak.

A folyó használatát még az is akadályozta, hogy parttol partig tele volt lazaccal. A halak éppen akkor vándoroltak felfelé a folyón a keltető helyükre. Mivel a folyó közel volt a tengerhez és viszonylag kicsi volt, alig maradt hely benne a sok hal számára. Ahogy beléptunk a vizbe majdnem a halakat tapostuk, hogy elkerüljenek bennünket vadul menekültek előlünk nagy hullámokat csapva.

A sok hal miatt a medvék is a folyónál tanyáztak. Igen érdekes volt figyelni a medvék halászatát. Nagyon ügyesen csapkodták a félméteres halakat a partra. De a kicsapott halakbol ritkán ettek többet egy falatnál. Ugy tünt, hogy a halászás több élvezetett adott számukra mint az élelem szerzése. A figyelésen túl nem akadt kedvünk és bátorságunk megzavarni a medvék élvezetét. Ezért sokszor távoltartottuk magunkat a folyótol. Emellett a rothadó halak büze is sokszor távoltartott bennünket.

A területünk határos volt az öböllel az egyik oldalon. Ez alkalmat adott kis csónakunk használatára is. Mivel Bélával mi fedeztük fel a csónakot mi tartottunk rá első rangú igényt. Nem mintha a többiek versengtek volna érte. Ennek oka talán az volt, hogy miután felszerelésünkkel együtt beleültünk csak néhány centi hiányzott attól, hogy elsüllyedjünk. A rizikó ellenére mi mégis jobb utazási eszköznek tartottuk mint az előzöket.

Igy reggelenként friss erővel neki álltunk az evezésnek az 1-2 kilométeres távolság leküzdésére. Általában minden jól ment mivel az öböl vize viszonylag csendes volt. Ennek ellenére mindig elővigyázatossak voltunk és közel eveztünk a parthoz. A part azonban elég kacskaringos volt és ha átvágtuk a kacskaringokat lényegesen le tudtuk rövidíteni utunkat. Emiatt

sokszor messze eltávolodtunk a parttol. Ezért egyik nap veszélybe is kerültünk.

Amint ritmikusan huztam az evező lapátokat (én természetesen háttal ültem a menetiránnyal) ritkán láttam mi történik mögöttem. Béla figyelte a terepet és segitett az iránytartásban. Amint kényelmessen rótuk a métereket, egyszer csak Béla hirtelen felkialtott: "Sea Lion" tengeri oroszlán, tengeri oroszlán előttünk". Amire hátrapillantottam csak a vizhullám karikait láttam. Ez azonban elég volt ahhoz, hogy Béla megfigyelese meggyözzön az eseményről. Az esemény a Bélára nagy hatást gyakorolhatott mert mire visszanéztem ő már izgatottan oldotta bakancsainak füzöit. Mindjárt kérdeztem tőle: "Béla mit csinálsz"? "Hát nem látod mit csinálok? Vetem le a bakancsomat mert az a vadállat elsüllyeszt bennünket és készülök a kiuszásra,"- válaszolta Béla. A helyzet komolysága ellenére nem tudtam visszatartani mosolyomat és a következő válaszomat: "Béla a bakancsok levetése téged nem fog segiteni semmit hiszen te nem is tudsz uszni." -Igazad van, öregem erre nem is gondoltam nagy izgalmamban - monta szégyenlősen Béla.

Egy kis kacagás után a csónakot ovatosan elforditottam a part felé és vigyázva eveztem, hogy a kb. 100 méteres távolságunkat a parttol leröviditsem a valoszinü támadás előtt. Irányváltoztatásunk ellenére a tengeri oroszlán csak követett bennünket és talán élvezte lassú és izgatott menekülésünket. Amiután közelebb értünk a parthoz végre feladta incselgését és mi nyugodtabban folytathattuk utunkat. A hosszabb uton, vagyis a part mellett maradtunk igy nagyobb biztonságban éreztük magunkat.

A csónak használatával kapcsolatban más problémáink is akadtak. Mindig nehéz volt kiszámitani, hogy hol hagyjuk a kis lélekvesztőt, mert sohasem tudtuk pontossan, hogy mikorra érünk vissza a nap végén. Igy a tengeri ár mozgása miatt vagy cipeltük a csónakot a vizhez vagy usztunk érte.

Ahogy a munkaterületünket jobban feltártuk kezdett jobban érthetőbbé válni a kyuqouti Bill barátunk korábban mutatott érccel kapcsolatos izgatottsága. Mivel mi is állandoan figyeltük a különleges köveket a földön és kőfalakon erdőmérési munkalkodásunk alatt én is kezdtem izgalomba esni amikor nap-nap után ércdus kövezetre akadtunk. Mondanom sem kell, hogy nem voltunk a világ legjobb geologusai, de egy két dolog mégis ránk ragadt Jacky bácsi geologiai előadasaiból. Igy elég biztossak voltunk leleteimben. Izgatottságunk azonban hamarossan csillapodott amikor "claim" karrokra akadtunk. Mindjárt tudtuk, hogy mi nem voltunk az első látogatói ennek az elhagyatott vidéknek. Termeszetesen a fakabinok ezt már megerkezésünkkor elárulták. A terület lefoglalási oka jövőbeli bányaszat céljára még jobban erősödött egy másik tapasztalatunk alkalmával.

Egyik nap amint nehezen vergődtünk keresztül a sürü bokrokon egy ritkább állomány közelébe értünk. Mindjárt úgy tünt, hogy ez az allomány nem is olyan régen valószinű egy tisztás lehetett. Amint közelebb értünk hozzá nemcsak egy volt tisztásra akadtunk hanem több lakatlan és elhanyagolt épületekre is. Emellett bánya aknákat és bányagépezetet is találtunk ott. Mindez tisztán igazolta, hogy ez valamikor egy bánya település volt.

Hamarosan neki is álltunk közelebbi felderitésére. Az épületeken egy ajtott sem találtunk zárva. Igy minden további nélkül megnéztük az épületek belsejét is. Felfedezéseink szinte hihetetlenek voltak. Az epületekben szinte minden tárgyat ugy találtuk ahogyan azt utoljára használták. Az irodákban az akták és más irodai felszerelések mind ott voltak. A naptárak a falon mind azonos évet és hónapot mutatták több mint tiz évvel korábbi dátummal. Az ebédlőben a tányérok és evőeszközök még mindig az asztalon hevertek majnem úgy ahogyan utoljára használták őket.

Úgy tünt, hogy a telep több száz lakósa szinte percek alatt hagyta el a települést teljesen üres kézzel. Az is feltünt, hogy a telepnek azóta sem volt sok látogatója a patkányok, egerek és más állatok kivételével.

Az okmányokbol kiderült, hogy valamikor aranyat bányásztak ezen a területen. Azótta vagy kifutottak az értékes ércből vagy az értéke süllyed arra a pontra, hogy nem volt érdemes a bányát tovább üzemeltetni.

Ahogy keztünk közelebb érni a kijelölt területünk teljes feltérképezéséhez és felderitésére, vágyunk a terület elhagyására is erősödött. De mielőtt távozásunk megtörténhetett volna még sokat dideregtünk a hideg és esős időben. Mindennap szinte csontig áztunk és fáztunk. Mindig jól esett visszatérni kabinjainkba a nap végén ahol szakácsunk jó vacsorával várt és éjjel nappal üzemeltette kályháinkat.

A meleg kályha lehetőséget adott vizes ruhánk kiszáritására is. Természetesen ennek nem volt túl sok értelme, mert ahogy kiléptünk másnap hamarossan kivül belül újra vizessek voltunk. De mégis jól esett pár pillanatig a száraz és meleg ruhát viselni.

Száritásra a ruhánkat a tüzes kályha körré akasztottuk a hálószobás kabinban. Egyik nap különosen hideg volt és ezért jól megpakoltuk kályhánkat tüzifával, hogy a ruhaszáritást és felmelegedésünket fokozzuk. A betüzelés és egy kis felmelegedésünk után elmentünk vacsorázni a másik kabinba. Vacsora alatt valahogy nem hagyott nyugton a hátrahagyott tüzvörös kályha. Izgalmam arra a fokra emelkedett, hogy visszamentem körül nézni.

Amikor a kabinba léptem izgalmam nem volt hiába való, mert a száradó ruhánk már lángba volt és közel állt a tüz a kabin teljes elnyeléséhez. Beleértve személyi holminkat és minden kétség nélkül az adat gyüjtemény-

ünket hathetes körülményes és fáradságos munkánkról is. Mielőtt ez megtörténhetett volna sikerült a tüzet eloltani. Ez megmentett bennünket attól, hogy kint töltsünk még néhány hetet a közelgő karácsonyi és újévi ünnepekkel együtt. Ez elől és a sok más veszélyes helyzet elől őrangyalunk szerencsésen megmentett bennünket és igy feladatunkat végül is sikeresen elvégeztük és indulhattunk vissza a városba.

Annak ellenére, hogy kiruccanásunk Kyuqout vidékére sok tapasztalatot és kalandot adott mindnyájan örültünk amikor újra repülőgépre szállhattunk és irányt vehettünk Vancouver felé.

Üdv az Erdésznek

Hahn Fülöp

Rev. Dr. Zsigmond Albert

1919 - 1991

Lapzártakor ért bennünket Zsigmond Atya halálának szomorú híre. Az 1957 ben Vancouverbe érkezett Sopron Fakultás egyik legértékesebb, segítökész barátját vesztette el az erdélyi származású Zsigmond Atya elhunytával. Hosszú, egyre fokozódó szenvedés elözte meg 1991 dec. 28 - án bekövetkezett halálát. Soproni közösségünkben számos esketést, keresztelést celebrált, tartalmas - lélekemelö prédikációi, tanácsai mindig gyarapítottak bennünket. Ö volt a harminckét éve müködö többnyire soproni kezdeményezésü vancouveri magyar cserkészet elindítója is.

Nyugodjék Isten békéjében Atya, Tisztelettel örizzük emléket !

Sz. B.

GONDOLATOK AZ OKTÓBERI FORRADALOM 35. ÉVFORDULÓJÁN

Roller Kálmán

A kanadai magyar erdőmérnökök legtöbbje, valószínüleg visszaemlékezik még Szilvási Lajos magyarországi író 1960-ban Budapesten megjelent történetére, a BÚJKÁL A HOLD-ra, amiben leírja a kicsábított erdész hallgatók sorsát a manitobai őserdőkben /?/ a Severn folyó /?/ partján. Érdekes idézni a történetet összehasonlításul a szereplők életének megváltozásáról 35 év után - a történet és a valóság viszonylatában. A történet öt erdőmérnök hallgatóról szól, akiket a "Soproni Akadémia egyik tanársegéde - aki sokban felelős volt azért is, hogy a fiúk disszidáltak - megfelelő jutalék ellenében eladott a fenti őserdőkben kitermelést végző erdőipari vállalatnak.

Az öt fiú sok megpróbáltatáson, szenvedésen és igazságtalan bánásmódon ment keresztül, megalázva a kanadai munkaadó és munkatársak által. És a hold bújkált bánatában... Vagy talán azért is, mert szégyenkezett sütni annyi valótlanság láttán, amit Szilvási ebben a könyvben összehordott. A hazafias frázisokon kívül a történetben semmi pozitív állítás nincsen a fiúk életéről és munkájáról, csak a borzalmak leírása a vízben, sárban, a 'black fly'-ek és 'mosquito'-k világában senyvedő fiatalok életéről. A történet végén egy az öt hallgató közül elhatározta hogy hazatér, amit Szilvási a következőképpen ír le:" Vége lett az álomnak, az ábrándoknak. Öt ember jót akart és küszködött több, mint egy évtizeden át. Mi értelme volt?" - Aztán a szerző költői fantáziával folytatja - " az ötödik elindult hát, egy egyenes úton, hátára sütött a nyugati nap lehanyatló fénye, a fényhozta árnyéka hosszan elnyúlva úszott előtte és kelet felé mutatott. Az árnyék megmutatta neki a helyes irányt, csak kelet felé kell mennie, az irány egyenes, nem fogja eltéveszteni."

!E D D I G S Z Ó L A M E S E !

De mi a valóság? Harmincöt év elmúltával, talán Szilvási is megváltoztatná az irányt... ha tudná!. A Keleten felkelt nap most Nyugat felé mutat, és a regényben feltételezett fiatalok most boldog apák, sőt nagyapák, és a 'kegyetlen kanadai nyomorúságban' immár 35 éve jólétben élnek.

Politikusok, államférfiak utaznak Keletről Nyugatra és kérik a barátokká vált nyugatiak segítségét - beleértve az emigránsokat is - hogy újjáépíthessék országaikat, amiket a Marxizmus-Leninizmus esztelen rendszere tönkretett. A hold nem bújkál többé, kerek arcával vidáman világítja meg az utat, amin a világ népeinek haladnia kell egy békés és boldogabb egyesült társadalmi rendszerben.

A megváltozott világnézet hatására, egyik - számunkra nagyon jelentős - következmény volt a Magyar Köztársaság Elnökének, Göncz Árpádnak nyugati látogatása. Elsősorban Kanadába jött, ahol sok magyar emigráns szervezetten él. Látogatást tett Vancouverben, Ottawában és Torontóban is. Beszélgetett honfitársaival a hazai támogatás lehetőségeiről. Abban a szerencsés helyzetben volt részem, hogy személyesen beszélhettem vele egy fogadáson a torontói Intercontinental Szálló dísztermében. Számomra és a volt Sopron Divisio tagjai számára ez a beszélgetés történelmi jelentőségű volt, mert ledöntötte mindazt a lappangó tévhitet, amit Szilvási és még sokan mások itt és otthon is el kívántak hitetni a magyarokkal, a bújkáló hold árnyékában. 1991. október 23-án a hold csillogó fénnyel világította meg történelmi igazságunkat, amiért itt Nyugaton harcoltunk, több, mint három évtizeden át - AZ IGAZSÁG AZ ÁLLAMELNÖK SZAVAIBAN TELJESEDETT BE. Göncz Elnök Úr a következőket mondotta nekem bemutatásom után: "Örülök, hogy találkozhattam veled, a Sopronból emigrált erdészek legendás hírű vezetőjével. Arcodat felismerem az otthoni képekről. Meg kell mondanom, hogy nagy veszteség érte Sopronban az Egyetem tanári karát eltávozásotokkal. De reméljük, hogy ez a veszteség kárpótlódik majd a hazahozott tapasztalatok és munkátok felhasználásával. Add át kollégáidnak jó kívánságaimat és üdvözletemet."

A fogadás után a többi magyarral vártunk a Hotel előtt és néztük Elnökünk elvonulását a hosszan felsorakozott motorkerékpáros rendőrök díszkíséretével, a forgalmas torontói utcán. Ez a kiséret csak kitüntetett államelnököknek jár. A rendőri díszkíséret reflektorai fényessé

világították az utca hosszát, aminek a mentén az ujjongó magyarok üdvözlő hangja kísérte az elvonuló államfőt. Az októberi telihold is fényesre kisütött és betakarta fényével a nyüzsgő utca éljenző népét. A holdnak nem volt oka bújkálni többé. A büszke magyarok államelnöke vonult most itt, nyugaton, ahol az út egyenes, és oda vezet, ahol a népek megtalálják majd az emberiség békés együttélését.

Az elmúlt 35 év sok küzdelmes napot és gondokkal terhelt órát jelentett számomra. Nehezen számoltam el mostani napjaimban mindazzal, ami történt és amely történéseknek részese voltam. Sokszor kísértett a megbántás keserűsége és az adott helyzetek negatív értékelése a felületesen szemlélők részéről. Érdemes volt-e résztvenni a lezajlott eseményekben? Érdemes volt-e feláldozni az élet egy hosszú szakaszát, kitéve magamat ellentétes nézetek és érvelések célpontjául? Torontóban az 1991. október 23-án történt találkozás megadta nekem a választ és feloldotta kétségeimet, mert tetteink igazsága teljes elismerést és értelmet nyert a Magyar Köztársaság Elnökének megértő mosolyában és kemény, baráti kézszorításában.

Toronto, 1991. október 23.

KARÁCSONY FELÉ...

Baraksó János

Tekintsünk fel ismét a békét és szeretetet példázó fenyők következetes hírnökletére, mert már csak napok hiányoznak, hogy koronájukkal a lakásokban hirdessék a csillogó karácsonyi örömöket. Mert a fenyők végtelenül kitartóak és állhatatosak és minden tücsomójukban egy rejtett titok a jövőre, és Karácsony estéjén a minden ágon égő gyertyafényből sugárzó remény és szeretet árad.

Ebben az időszakban leszámolunk az elmúlt esztendővel és ugyanakkor megnyitjuk az újesztendő reményteljes kapuit. Mert minden más csak történelem és mulandó. Még a szenvedés is, sajgó nemzeti ujjáformálódásunkkal, a Kárpát-medence lidércnyomásaival együtt, de a Karácsony az örök, és mindig ugyanazokban a színekben magasra ívelő gondolatokban és reményekben tér vissza minden földi halandóhoz. Lehet, hogy az idei karácsonyfa kettős csúcshajtása is a mai világhelyzet kettős arculatát ábrázolja; az egyik oldalon nem tud megszabadulni a zsarnok zsoldos világ rabló hadseregeitől, akár a Hargitán vagy Bácskában, de a másik csucshajtás már előretör az őszinte népek szent és tiszta seregének építeni és alkotni vágyó, ifjú és imádságos lelkületével. Ezek a nemzedékek ma még gyengék és szegények, de akaraterejükkel már éreztetik, hogy van remény.

Gyújts tehát egy gyertyát örömteljes gondolataidban, ha csak egyetlen szikrával is azoknak lelkében, akiknek ezekben az örömteljes napokban és a szent estén nem jutott több, mint a menekülés, a megpróbáltatás a hazátlanság és a megaláztatás. És együtt kérjük Babits Mihállyal:

... Szeress hát minket is koldusokat!
Lelkünkben gyújts pici gyertyát, sokat.
Csengess éjünkön át, s csillantsd elénk
Törékeny játékunkat, a reményt.

Mi, akik már megtanultuk a kietlen hazátlanságot, az üres zsebű nincstelenséget, az élet újrakezdését, nyugodtan tolmácsolhatjuk: mi tudjuk azt is, hogy a mélytitkú erdőben, talán a havasok felett ott áll egy óriás fenyő, amely mindenkié, és azt csak úgy láthatjuk meg, ha követni tudjuk a Bethlehemi csillagot.

És ha talán már csüggednél, tekints fel a következetes fenyőkre.

A kanadai British Columbia tartományi fővárosának, Viktóriának napi lapjában, a TIMES - COLONIST-ban jelent meg a következő cikk 1991 október 26- án.

A MAGYAROK VÖRÖS CSILLAG ÉGETÉSSEL FOGJÁK JELEZNI A KOMMUNIZMUS VÉGÉT.

Írta:Judith Lavoie a Times-Colonist reportere

A magyarországi kommunizmus ma délután lángolva fog befejeződni Saanich-ban. /Ejtsd : Szenics = Victoria egyik mellékvárosa/

A Magyar Forradalom 35-ik évfordulója emlékünnepségének befejező aktusaként, a viktóriai Magyar Társaskór egy kétméteres, falemez, vörös csillagot fog elégetni, hogy szimbólizálják a kommunizmus végét Magyarországon.

"A kürt fog szólni és mi elégetjük a vörös csillagot" -- mondta Benkő Géza, a Társaság szervező bizottságának elnöke.

Az emlékünnep mindég egy keveréke a szomoruságnak és az örömnek -- mondta Benkő. Ez a nap a Magyar Társaskór alakulásának is a 25-ik évfordulója, tehát ez a mi kanadai születésnapunk ; de ugyanakkor, emlékezünk a hőseinkre is, akik életüket adták Magyarországért 56-ban.

Mi az egyik szemünkkel sirunk, a másikkal meg nevetünk -- mondta Ő. Mi nagyon örülünk a közelmultban történt változásoknak amik a magyar helyzetben beálltak. Minket boldoggá tesznek a keleteurópai események, de imádkozni fogunk a horvátokért és mindazokért akik még mindég a kommunizmus alatt szenvednek -- mondotta.

Az ünnepség diszvendége a hires, magyar, költő-ujságkiadó, Kecskési Tollas Tibor lesz. A forradalom után Magyarországból kiüzött volt szabadságharcosnak még más oka is van az ünneplésre ebben az évben -- mondta Benkő. Tollas tibor könyveit mostmár Magyarországon is kiadják, 34 év után először. Azelőtt a Tollas könyveket és az ujságot amit kiadott ugy kellett becsempészni Magyarországba. Ma Ő az egyik legnagyobb költője Magyarországnak, de 34 évig az első számu közellenség volt, mert kommunista ellenes ujságot adott ki négy nyelven Münchenben -- mondta Benkő.

Az ünnepség délután 4-kor fog kezdődni a Garth Homer Centreben, 813 Darwin - St. és a Saanich -i rendőrség előtt fog befejeződni.

/ A magyarok 56-os emlékműve Viktóriában a Saanich rendőrség előtti kis városi parkban áll, a városba vezető főutvonal mentén, ahol napi husz-harmincezer autóból látják az emlékművet az itteni lakosok. Október 26-án láthatták, a helyi polgármesterek és képviselők kiséretében, Tollas Tibort és a viktóriai magyarokat zászlókkal, virágokkal, koszoruval felvonulni, ahol Butz István elnök beszéde és Vietorisz Lajos tiszteletes ur imája után, a Magyar Himnuszt éneklő tömeg örömkönnyes szeme-láttára, fellángolt és feketére éget a vörös csillag. Az ünnepséget követően, a Magyar Társaskór diszvacsoráján 30 alapitó tag emlékdijat és oklevelet kapott és Tollas Tibor irodalmi estjét hallgatták meg. A több mint száz résztvevő többször is felállva ünnepelte a népszerü költőt, akit már régi barátként ismernek Viktóriában /

A cikket angolról forditotta és magyarázatokkal ellátta: Benkő Géza.

Látogatás Szilvási Lajosnál

Borbély József

Sopron 1991 október

Hogy volt, hogy nem volt, az az "Egyszer - volt szerelem" Szilvási Lajos írónál, akit "új Jókaiként" is emlegetnek.

* * *

Bevezető: 1956-ban, a forradalom leverése után, Nyugatra távozott a Soproni Müszaki Egyetemi Karok, valamint az Erdőmérnöki Föiskola mintegy 450 hallgatója, közülük 220 erdész (dr. Roller Kálmán adatai). Ugyanakkor eltávozott a Föiskoláról 23 oktató és 18 adminisztrativ és kisegitö dolgozó is.

Hogy azután végleg külföldön maradjon 199 föiskolás és 17 oktató (dr. Hiller István adatai). A soproni erdészek 1957 Szilveszterén hajóra szálltak, ott elbúcsúztak hazájuktól, Európától; addigi életüktöl, hogy Kanadában kezdjenek új életet - ahová befogadták öket, dr. Roller Kálmán vezetésével. Végül is - a családtagokkal együtt - 289 fö érkezett meg Nyugat Kanadába, British Columbiába, leendö életük színhelyére.

A magyar erdészek zöme megállta helyét választott hazájában, elvégezték az egyetemet és öregbítették "a magyar" nevet és "az erdész" hírnevet Észak Amerika szerte. Miközben megmaradtak magyarnak és soproninak, a honi remménytelenség hosszú évtizedei idején is tántorítatlanul. Ezt igazolja minden mozdulatuk, cselekedetük, a "Kapocs" címü kitünö ujságjuk. Mig végre 1990 november 4 -én - végleg "hazatérhettek". Magyarország, Sopron városa és az Alma Mater ünnepélyén visszafogadta a történelmünk vihartól elsodort fiait.

Irtak öröluk nálunk korábban is, írtak mindenfélét, csak éppen szépet nem, olyat nem, amit megköszönhettek volna. Két regény is íródott a "Kanadába szakadt" magyar erdészekröl. E regények a "Bújkál a hold" és az "Egyszer-volt szerelem" azokban a sokat emlegetett 60-as években bizony bestsellerek voltak idehaza, ezeket olvasta boldog - boldogtalan, az egész magyar ifjúság. A Bújkál a holdat négyszer, az Egyszer - volt szerelmet ötször is kiadták félmillió példányban. Ezen elhíresült bestsellereket Szilvási Lajos írta, s vele történt találkozásról szól ez az írás is.

* * *

Megérne egy misét az elemzése, megvilágítása annak, hogy az 1956-os forradalom vérbefojtása után e vert, megtaposott nemzet hogyan menekült úgy az alkalomhoz, az oltalmazónak vélt "muszáj - szerelemhez", a könyü és olcsó szeretkezéshez; menekült a züllésbe; menekült felejteni könnyü lektürökhöz. Emlékszem, az Egyszer - volt szerelem az én kamaszkoromat is fényesíteni látszott, magam is nekiizgultan olvastam e híg megírt mesét - akár a korosztályom. Nem volt más.

A beszélgetésre készülve újólag bele - bele olvasgattam e regényekbe és közben ólmos szomorúság fogott el: ezek gyenge munkák, teli mesterkélt jelenetekkel, nyelvi panelokkal... Mégis; fiatalokról szóltak e könyvek, a "nagy kalandról", tavaszról, és a szerelemröl. Ez akkor - úgy tünik - elég volt: zárva volt elöttünk a világ.

A soproni diákok kértek, keresném meg már a szerzöt, beszélnék vele, mi "motiválta" Szilvási Lajost e két regény, a soproni erdész - történet megírására. Fölkértek rá ? Miután az kétségtelen, hogy e könyvekkel a kanadai "paradicsomból" hazaszökött erdészfiúk édes - bús történetével akarva - akaratlan, jó szolgálatot tett az úgynevezett kádári konszolidációnak.

Ezért (némi nógatásra) fölkutattam Szilvási Lajos pesti címét, és egy koranyári napon fölvonatoztam Pestre és szakadó esöben megállt a taxi egy csendes budai utcában, az író lakása elött.

Az író várt rám. Ötvenes éveiben járó férfi Szilvási Lajos. " Jól tartja magát" - mondják e tipusról. Semmi petyhüdtség, súlyfölösleg, amely az íróasztal mellett szinte természetes lenne. Markáns arc, és az a bizonyos tisztes, öszes halántékk. A szép és tágas budai lakás, akár a gazdája: mindenütt rend, válogatott bútorok, gondosság, kényes tisztaság. Egy kultivált megtervezett élet alkalmas színhelye. Szilvási úr a nappaliban kínál hellyel, egy fehér müszörmével leterített fotelben. Kávét kapok és egy kupica finom örmény konyakot mellé.

Néhány ismerkedö, udvarias mondat után rátérünk az ominózus soproni történetekre. Hogy megrendelésre írtam volna a könyveket ? Nos, ez nem igaz ! Én a Kádár-rendszer egész idöszaka alatt kívülálló voltam. Az ötvenes években a Szabad Nép-nél dolgoztam, mint "ifju tehetség". Egyszer írtam egy kellemetlen cikket Antolik Béláról, a Metalimpex igazgatójáról, aki Farkas Mihály sógora volt... 1955 márciusában kizártak a Magyar Dolgozók Pártjából.

Szilvási Lajos 1956 novemberében az Oberovszky Gyula alapitotta "Igazság címü forradalmi ujság egyik szerkesztöje és cikkíröja volt. (Oberovszkyt 56 után a "népbíróság" halálra itélte, majd kegyelemböl életfogytot kapott.) Szilvási szerint ö volt az egyetlen, aki tanúként kiállt mellette és azóta is jóban, közeli kapcsolatban vannak. (E tanúskodás történetét Szilvási megírta Oberovszki Élünk címü folyóiratában: A röpcédula, Élünk II. évf. 1. szám) Itt írja, hogy az 1956 december 5-i budapesti nötüntetés elött ö fordította le oroszra azt a röpcédulát, amit a szovjet katonák között szórtak széjjel, hogy ne a löjék a felvonulókat.

Szilvási késöbb sem volt a hatalom kegyeltje, 1957-ben az MTI - töl is kirúgják; a "Vízválasztó" címü kötetét pedig egy egész oldalon támadta az akkori Népszabadság.

- Hogyan találkozott a soproni föiskolások történetével ? Dr. Hiller Istvántól hallott róla, és az ujságokban is olvasta, hogy 58 fiatal visszajött nyugatról, közülük 14-en Kanadából. Vissza kerültek az egyetemre, és Sopronban alkalma adódott beszélgetni néhányukkal. A fiatalok elbeszéltékkiszolgáltatottságukat; hogy támaszés segitségnélkül kellett az új életüket elkezdeni... E hajdanvolt fiúk nevére már nem emlékezik, a regények szereplöi (Holló Péter, a nógrádi erdész fia; Joci, a lelencgyerek; az elsöéves Kölyök; Lord, a soproni

ügyvéd - csemete és Óriás, a brennbergbányai bányász.) az írói képzelet szülte - formálta szereplök. (Nem lenne érdektelen, ha valaki a régi diákok közül emlékezne e hajdanvolt beszélgetésre.) Az Egyszer - volt szerelem női föhöse a szép Auerbach Krisztina is írói fantázia és élet szülemények. Csupán Somorjai professzor alakját mintázta dr. Somkuti Elemérröl. (Ö ma nyugalmazott egyetemi tanár Sopronban.)

Szilvási Lajos elmondta, hogy diákkorától ismeri Sopront, majd minden évben eltölt 1-2 hetet a városban. És gyermekkorától jeles erdöjáró, az erdök szerelmese. Megfogott a történet, a Kanadából hazatért erdészek története. Ez egy kivérzett, szerencsétlen ország volt akkor amely megpróbált élni. Segíteni akartam az embereknek a túlélésben. Azt, hogy forradalom volt, akkor ezt nem lehetett leírni, de én soha nem "ellenforradalmaztam"... mindig forradalomnak tartottam, ami történt... A lényeg, hogy az ember önmagán belül megtaláljon valami kényes egyensúlyt.

Eddig jutottunk. Lehet, hogy ez sok, lehet, hogy kevés. Ez van.

* * *

Szilvási Lajosnak idehaza kiadták húszegynéhány könyvét, mintegy 11 millió példányban ! Képzeljék el, minden magyarra esik egy Szilvási kötet, és még marad belölük ! Mi ez, ha nem siker, ha nem népszerüség ? Túl életem felén, bármerre is jártam e kis (kies) hazában, a vitrinekben, könyvesszekrényeken ott volt, ott van a Szilvási - lektür. A magyar értelmiségnél is !

A sikeres író most is dolgozik, esztendök óta a Jegenyék - ciklust írja. Elkészült a harmadik kötettel, most fog a negyedikhez. Elmondja, mostanság nem érzi jól magát. Zavarják az "új lelkesek", s a kritikusok nem olvasnak manapság. Viszont az olvasói szeretik, és büszke rá, hogy az utóbbi évtizedekben mintegy a nemzet írója volt.

Mire kikisér a kapuig az esö is eláll. - Nézze - mutat a szemközti öreg házra, itt lakik a Konrád, s félszegen mosolyog.
- Nem rossz szomszédság, annyi szent.
Megköszönöm a kávét és a finom konyakot is, amely egészen a fejembe ment. A táskámban ajándék - újságok, húzza a kezemet az a két vaskos Szilvási - kötet. Ha én ennyit bírnék írni, gondolom magamban, s visszanézek a szép budai házra.

Megette a fene - morgom, és caflatok a buszmegálló felé és kerülgetem a nedves úton mászkáló éticsigákat.

* A történelmi hüség kedvéért le kell szögeznünk, hogy ismert tény az, hogy $65-t kaptunk fejenként havonta 1957 januártól 1958 májusáig, kivéve azokat a hónapokat, an kor dolgoztunk (Roller, 1986.102 oldal). Ebben az idöben egy szoba bérlése $30 volt havonta és az élelem $1 volt naponta. Ezenfelül az állam és magán vállalatok hozzájárulásával tartották fenn a Sopron Diviziót 1961 májusáig (Roller, 1986.107 oldal).
Sopron Chronicle - Vol.1. Roller, K.J. 1986. Hungarian Forestes in Canada. 178pp.

Sz. B.

SOPRON EDUCATION FUND A UBC-N

1991 áprilisában kiküldött körlevelünkre eddig mindössze hatvanan válaszoltak és összesen $ 12 590-t kaptunk kézhez. Ez átlagosan $ 200 adományt jelent személyenként. Ez az eredmény meg sem közeliti azt az összeget, melyet előjegyzésben kaptunk az első felhivás után (átlagban $ 300/ személy, 38 előjegyzőtől). Első futamú kezdésnek azonban ez az eredmény is lelkesitő.

Hol maradnak a többi adakozók? Érthetőleg nehéz gazdasági időket élünk és sokan talán ismét azért izgulnak, hogy állásukat meg tudják tartani, mig a gazdasági pangás szele ismét továbbsodródik. De vannak olyanok is, akik valami oknál fogva nem kapták meg első felhivásunkat és teljesen tájékozatlanok az ügy miléte felől és az ösztöndíj célkitűzései felől. Másoknak komoly problémát okozott az első körlevélben használt szerencsétlen jelző (kockafejű kanadai), mely minden bizonysággal egy szerkesztői hiba folyamán csúszott a körlevélbe. Minden bizonnyal, azok akik ezt a jelzőt használták nem derogacios, hanem inkább serkentő értelemben kivánták használni. Mindenesetre, mi is egyet értünk azzal, hogy a jelzőnek ilyen nemű használata ma már zárt köreinkben is idejét múlta és nem jogos. Azoktól, akiket e szó használata megbántott, ez úton is még egyszer kivánok bocsánatot kérni belátva, hogy immáron nem tükrözi hajdani vélemenyünket kanadai kollégáinkról és semmi képen sem szolgálhatja az ügyet.

Jelen pillanatban úgy véljük, hogy még minden reményünk meg van a szükséges összeg ($50 000 - $60 000) begyűjtésére. Időközben Kozák Tóni mégegyszer beszélt President Strangway-el az adományunk megduplázásával kapcsolatosan és további igéretet kapott arra, hogy az első három évi ösztöndíjat a president alapból direkt fogják fizetni anélkül, hogy azzal a soproni alapot terhelnék. Ezzel két eredményt értünk el. Egy, hogy még három évünk van a szükséges alap összegyűjtésére, másodszor, hogy az első soproni diák már 1992 szeptemberében elkezdheti tanulámnyait. A Sopron Alumni Education Fund-ból csak 1995-ben kell az első ösztöndíjat kifizetnünk. Remélhetőleg az időre majd sikerülni fog a szükséges alaptőkét összegyűjtenünk.

Mindeddig még nem kértük meg tehetősebb barátainkat az alaphoz való hozzájárulásukra. Ha köztetek valakinek ismeretsége folyamán lehetősége van felhozni a Soproni Fundhoz való adakozás témáját, úgy kérünk, hogy nevünkben kérjétek fel ismerőseiteket az adakozásra. Ellenkező esetben értesitsetek bennünket annak lehetőségéről és akkor mi küldenénk ki ilyen értelmű kérelmet. Ötleteket is szivesen veszünk.

Ezúton kivánjuk a tagság figyelmét mégegyszer felhivni, hogy a jövőben az egyetemnek szánt adományaitokat vagy nekünk (PASZNER LASZLO, FACULTY OF FORESTRY, UBC, VANCOUVER, BC, V6T 1Z4) vagy az egyetemre (Sopron Alumni Education Fund megjelöléssel) küldjétek. A könyvelés megkönnyitésére használjátok a mi cimünket.

Megismételvén, az adományokat egy alap létrehozására szánjuk, melyet a UBC elnöke megdupláz. Az alap kamatjait felhasználva évenként kb. $ 12 000 kívánunk kifizetni egy soproni végzett hallgatónak, akit a soproni tanári kar javaslatára mi választunk ki, hogy a UBC-n master vagy doktorátusi fokozatú diplomát szerezzen. Az ösztöndijasnak kötelessége lesz legalább három évre visszatérni Magyarországra tanulmányainak befejezése után.

Ezúton kivánjuk a UBC baráti kapuját örökre nyitva tartani a soproni Alma Mater diákjai részére és egyuttal egy fontos kacsolatot teremteni a soproni egyetem részére a nyugati világgal. Mi már megnyitottuk a kaput. Most csak rajtatok múlik, hogy a kapu nyitva is maradjon és tovább örökbitsük a soproni szellemet az új világban.

Üdv az Erdésznek!

Pászner László

Pászner László
Alias: Kupak

■ The honors keep coming for **Miklos A.J. Gratzer** of Buckingham Road.

He recently received the Distinguished Teaching Professor rank, one of only 12 faculty members in the state university system to be so recognized. Gratzer, a professor of forestry at state University College of Environmental Science and Forestry, received the ESF Student Association's Distinguished Teaching Award in 1982 and an Award of Appreciation from the New York State Sea Grant Program in 1987.

Gratzer is a native of Hungary. He has led numerous U.S. Forest Service projects in tourism, and resource planning and management.

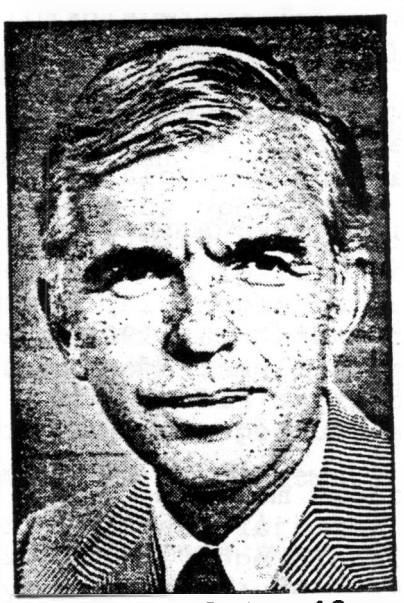

Dr. Miklos A.J. Gratzer of Syracuse has been given the rank of distinguished teaching professor at the State University College of Environmental Science and Forestry.

†

LAPZÁRTA UTÁN HALLOTTUK
A SZOMORÚ HÍRT, HOGY
KAPITÁNY GYULÁNÉ, RIA
HOSSZÚ BETEGSÉG UTÁN,
JANUÁR 2.-ÁN ELTÁVOZOTT
KÖZÜLÜNK.
ŐSZINTE RÉSZVÉTÜNKET
FEJEZZÜK KI GYUSZI BARÁTUNKNAK
ÉS A CSALÁDNAK.
FÁJDALMAITOKBAN VELETEK VAGYUNK.

Szerk. Bizottság

Faluvégi vén jegenyék

Sort állnak az országút mellett
kétfelől, rendületlenül.
Körülöttük az idő repked,
év jő s a múltba elmerül.
Közöttük a vén utat róják
uj emberek, új nemzedék -,
s hány járt itt, kinek már sírdombját
hulló lombjaitok bevonják,
faluvégi vén jegenyék!...

Lágyan a felhők közé zsongják,
hogy a tavasz megérkezett;
s zokognak bánatos zsolozsmát
hervadó őszi táj felett.
Végtelenbe merengve néznek,
az érkezőnek új regét
suttognak szárnyain a szélnek...
Ó, higgyétek el, ők is élnek
a faluvégi jegenyék!

Ha bolygok a világban távol
más határ idegen ölén
és a szemem , ha akárhányszor
megakad egy-egy jegenyén:
az álmaim még visszasírnak
kicsiny szülőfalum, feléd,..
és úgy érzem, hogy visszahívnak
emlékével egy régi sírnak
a faluvégi jegenyék...

Bognárné Bertalan Jolán

MacMillan Bloedel Limited

INTER-OFFICE MEMO

KINGCOME REGIONAL
DEC 4 - 1991
COMPANY LIMITED

To: All Managers, B.C.Divisions

December 2, 1991

From: W.N. Cafferata
Alberni Woodlands

PAUL VARGA RETIREMENT

Paul Varga has decided to retire early after a very successful career with our Company over the past 32 years.

Paul arrived in Canada with his classmates and professors from the Sopron University in Hungary in 1957. He continued his education at UBC and graduated with a BSc Forestry and Engineering in 1959. After a short period in the B.C. Interior, he joined our Company as an Engineering Assistant at our Franklin River Division.

Paul recounts that travel to Franklin River was rough and slow when he started there. Most employees lived in camp . . either in the bunkhouses or married quarters. It was a big place in those days. He also has vivid recollections of how the engineering crews did not have their own transportation nor did they have radio communication. They caught the buses that were going closest to where their work was for the day and waited at roadside to catch a ride to camp at the end of each day.

Paul progressed through various engineering positions at the Queen Charlotte Division and was appointed Division Engineer at Menzies Bay in 1964. He held a similar position at Franklin River before being appointed Manager, Ash Division in 1972. Two years later he was appointed Manager, Sarita Division, and was responsible for building the current shop and dryland sort facilities. He has been Manager, Kennedy Lake Division, since 1981.

Paul and his wife Sharon raised their children in Port Alberni and Ucluelet. Karolin is in 3rd year of Education at UVic and Lawrence is in 2nd year of Pharmaceutical Science at UBC.

The Vargas will retire to the Qualicum/Parksville area. They look forward to a lot of travelling which will probably include trips back to the west coast to catch their share of big fish!

I'm sure that all of you join me in wishing Paul and Sharon an exciting, long and healthy retirement.
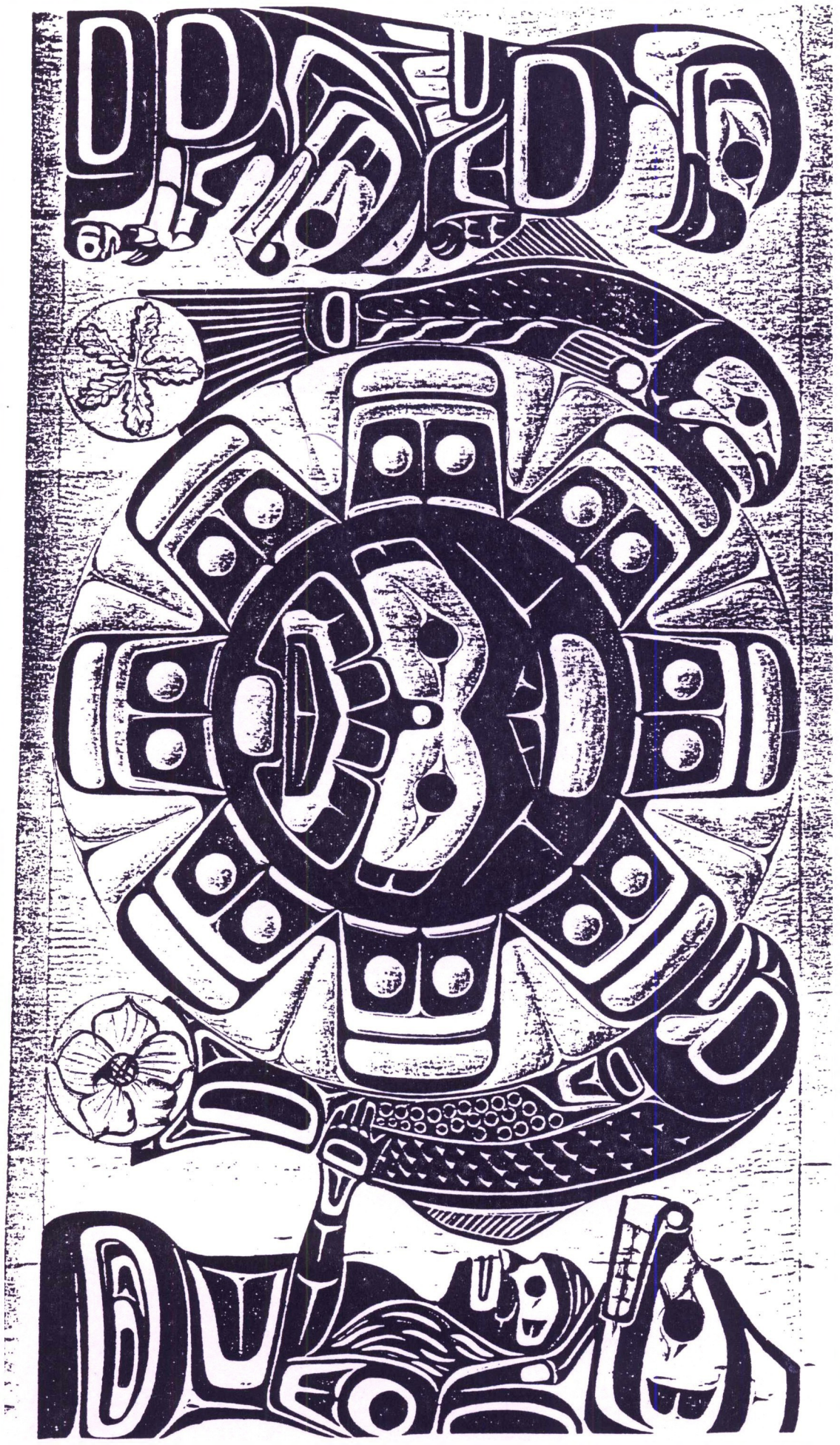
W.N. Cafferata